

GENER FEBRER MARÇ 89

A.E. TALAIA

Butlletí per als socis

VIDRES VILANOVA
roure

CRISTALLS I VIDRES PLANS
DE TOTA CLASSE
FUSTERIA D'ALUMINI

EXPOSICIÓ
PARE GARI, 26
TEL. 893 87 07

manpares
bany i dutxa

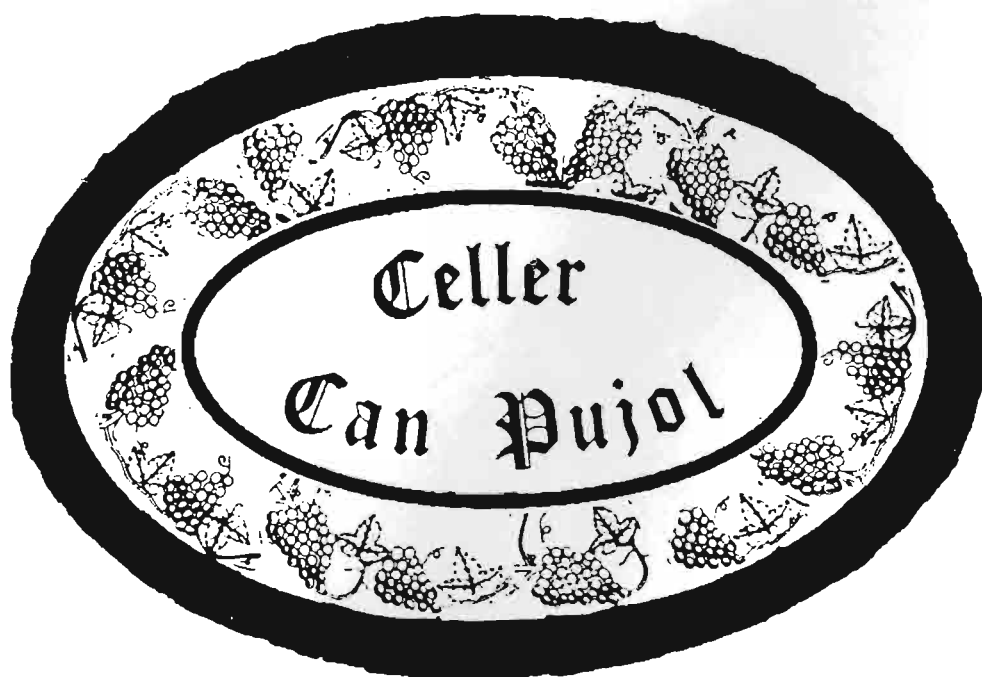
VENTIKLAR®

2S Cesana spa

MOBELUX

d uehban

**ORIGINAL
DUSCHOLUX**

CARRER DUC DE LA VICTÒRIA, 9
TEL. (93) 893 15 35
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

C/. Comerç, n.º 4

Tel. 893 12 57

VILANOVA I LA GELTRÚ

Butlletí per als socis - N.º 223

GENER FEBRER MARÇ 89

SUMARI

EDITORIAL

LA CAMINADA POPULAR - Una excursió sota el signe del Mil·lenari

XVI MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ - XXXI MARXA SOCIAL

Dades tècniques i anecdotari

Classificacions provisionals

DEL ROCK AND ROLL A LES ROQUES

Petites memòries d'un jove cursetista

CRÒNIQUES DES DEL FUTUR

AL CANIGÓ PAS A PAS

CRÒNICA DEL COTARRO TALAIENC

L'ALIMENTACIÓ EN EL MUNTANYISME D'ALTA COTA

EL MAS DE L'ESQUERRER

L'ESPELEOLOGIA (II)

CAMPAMENT D'HIVERN DEL GEAM i Resum d'escalades gener-febrer

ROC GROS O ROCA DRETA DE LES VALLS

Ports de Beseit - Via Manel Muñoz

NOTÍCIES I COMENTARIS

ENTORN DE LA MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ I DE REGULARITAT

EDITORS

PRESIDENT

SECRETARI

REDACCIÓ BUTLLETÍ

DIRECCIÓ I MUNTATGE

EDICIÓ I PUBLICITAT

EQUIP DE COL·LABORADORS

IMPRESSIÓ

Equip de Redacció

Josep Blanes

Joan Virella

Comissió organitzadora

Andrés Quesada

Agustí Poch

Blanca Forgas

Equip de Redacció

Josep M. Jorba Cremades

Vicenç Carbonell

Josep Voltà

G.E.A.M.

Angel Vedo

Joan Virella

Agustí Poch

Agrupació Excursionista Talaia

Salvador Butí i Papiol

Antoni Sagarra i Mas

Secció de Cultura

Josep Blanes

Blanca Forgas

Xavier Capdet

Oriol Ventosa

Virtut Castro

Ma. Carme Barceló

Joan Virella

Vicenç Carbonell

Josep Voltà

Toni Sagarra

Gràfiques Llopart

c/ Sant Antoni, 63

Sant Sadurní d'Anoia

PORTADA:

Un aspecte de la
Caminada Popular
al seu pas pel
Castell de Sota-Ribes
Foto: Francesc Casas

EDITORIAL

És evident que les aglomeracions humanes en recintes més o menys petits generen tensions i que, moltes vegades, aquestes tensions ressalten l'agressivitat innata de les persones, produint situacions fins i tot violentes.

Aquestes situacions es poden veure agreujades moltes vegades per un cert cansament, una caravana de cotxes a la tornada a casa, etc.

Un lloc propici per a tot això és precisament un autocar; després d'unes hores de reclusió la tolerància queda reduïda a la seva mínima expressió i tothom es creu que la seva comoditat és la millor per a la col·lectivitat.

És molt freqüent sentir cridar d'una forma poc usual i molt agressiva, per què la calefacció està alta, que treguin o posin la ràdio o el vídeo; fins i tot si algú té ganes de fer alguna activitat fisiològica ho pregona com si parlar en una àrea de servei i aliviar les seves pressions de la bufeta fos la solució a tots els problemes del món.

És cert que tot això ni nosaltres, els excursionistes, podem evitar-ho, ja que potser és una mica aquesta la raó per què ens agraden els espais lliures i amplis, els horitzons llunyans i els silencis més o menys profunds.

Però tots plegats hem de ser conscients que, en qualsevol moment, podem ser víctimes de la nostra pròpia intransigència i saber que no sempre la nostra comoditat i manera d'entendre les situacions és la que convé a tot el grup.

LA CAMINADA POPULAR

Una excursió sota el signe del Mil·lenari.

El matí, fresquet, i la gent arribava a la Plaça de les Casernes amb els ulls plens de son i un badall a la boca. Més o menys venien a desvetllar-se pels efectes de l'escandalós megàfon de la sortida, just davant l'omnipresent Envelat de La Unió -diuen que l'autèntic- i que setmanes més tard acolliria bona part de les disbauxades festes en honor del nostre Carnestoltes. Però aquell diumenge 22 de gener, no erem pas allí per a reunions carnavalesques, sinó per a realitzar una de les activitats que els de la Talaia feia temps que teníem programada.

La Caminada Popular volgué ésser un acte excursionista que la nostra Entitat oferia a la participació dels vilanovins, i que si bé no fou extraordinàriament multitudinària -325 participants, controlats i inscrits- sí que fou esplèndida i suficient per donar l'inici d'un dels actes que pretenem i desitgem que sigui veritablement popular i que tingui continuïtat, any rera any.

La possibilitat de conjugar el fet que una caminada d'aquest tipus sigui a l'abast de tothom, joves, vells, amics, famílies, coneguts o forasters, i que permeti, a més de saludar -tot caminant- una bona colla de gent que feia temps no es trobaven, és molt agradable; alhora de fer un saludable exercici físic -tan convenient per a alguns dels participants, que l'endemà confessaven tenir "agulletes"- també permetia enllustar-se una mica amb la cultureta local i comarcal, rovellada i plena de pols dintre el nostre arxiu personal, mitjançant la lectura d'un digne opuscle on es relatava tant el fet històric com el geogràfic d'aquells indrets per on passàvem, i que oportunament ens recordaven que aquelles pedres, aquelles edificacions celebraven el seu primer mil·lenari.

No cal dir que les motivacions a la participació foren molt diverses: des d'aquells per qui la Caminada fou un acte d'afirmació patriòtica, fins als que volien recordar els camins pels quals feia molts anys que no hi passaven; altres asseguraven no haver estat mai per aquells llocs i que desconeixien zones de bosc com les de sota de Solers o les de prop del Montgrós, o reconeixien el nucli de Sota-Ribes, o tan coneguts com Can Girabals. Penso que la caminada va agradar força i bona prova d'això és que uns dies més tard, companys que no havien pogut participar-hi aquell dia, feren el recorregut, assaborint el relat que descriu el camí

Algú em comentà, a cau d'orella, que allò podia haver-se convertit en alguna manifestació de caire polític o partidista. Res més lluny de la realitat. Si bé, convençut que hi eren a títol personal, en veiérem de republicans, nacionalistes, socialistes, convergents, comunistes i sobretot un llarg etcètera d'aquells que no manifesten obertament el seu color. Això sí, feia goig de veure l'harmonia que regnà a l'entorn de la Caminada i l'exquisida neutralitat de què feu gala l'organització. Això aglutinà parers diversos i deixà discrepàncies

de banda, encara que només fos en funció de conèixer una mica millor el nostre país i enguany felicitar-se d'haver complert mil anys.

L'itinerari, molt ben escollit, s'inaugurava a les nou del matí, des de la Plaça de les Casernes cap a la Creu de Xiribí, amb una munió de gent que omplia els carrers de gom a gom. Evidentment, sortir de la ciutat per anar a la muntanya i voler seguir els vells camins cada vegada resulta més difícil, i entre la Variant, el Cinturó de Ronda i la Carretera de Vilafranca, ja només ens falta que en anys vinents ens endossin l'autopista i ens acabin de malmetre els pocs camins que ens queden.

El relat escrit es complementava amb algunes explicacions com les que feren en diverses ocasions en Joan Virella i el Vicenç Carbo-nell, i així ens assabentaríem on era la fita de terme, més amunt de les pistes d'atletisme, miraculosament salvada de les màquines que construïren la variant de la C-246. Passàrem a prop de la masia de Solers, avui convertida en lloc on s'hi deixen molts calès, el Gran Casino de Barcelona. Més enllà, a Xoriguera, ens aturàvem una mica per escoltar les explicacions i mirar aquella

Mas de Carro i Puig Montgrós (Foto Blanca Forgas)

Una explicació davant Can Girabals (Foto: Blanca Forgas)

edificació amb aires de conte de fades, d'un indefinit estil modernista.

Passada la masia dels Cocons, en una gran clariana del camí, ens retrobaríem tots per esmorzar. Com era de preveure, aquella munició de gent s'havia allargassat, i del primer a l'últim gairebé es distaciaven mitja hora. Tot i que n'hi havien d'impacients per marxar, tothom tingué temps de mossegar quelcom i fer petar la xerrada. Més endavant continuàrem seguint el Camí Vell, interromput diverses vegades, fins que aniríem a passar a frec de l'Hospital de Sant Camil, deixant de banda la masia de les Farigolles, el Xalet del Mur i més lluny el caseriu de Puigmoltó. També passàrem prop de la Fassina i de Can Feina, per arribar-nos a Can Fontanals i Can Jové i baixar fins al llit de la riera-seca, per descomptat- i atansar-nos a un sector urbanitzat on es troba la zona esportiva del Bosc de Plaça i les primeres edificacions de Sant Pere de Ribes.

Però deixàrem de banda el poble. Des del pontet que travessa la riera, molts dels participants aprofitaren la magnífica panoràmica per a prendre-la fotografiant cap a casa seva; altres la captaren en vídeo. Visitàrem el nucli de cases de Sota-Ribes, pintoresc indret on el Joan Virella, mitjançant el megàfon i davant la Casa de Terme, explicà a la nodrida concurrència les peculiaritats d'aquell lloc.

Girarem cua per enfilars el camí del Castell, passant entre l'església vella i el Cementiri. Al peu de la carretera, uns amics excursionistes ribetans restaven astorats davant d'aquell devesall de caminaires. Havent visitat les darreres edificacions, l'itinerari inverteix el sentit i torna cap a Vilanova.

Passem per la Masieta, on els gossos ens saluden amb efusius lladrucs. Més endavant, i tenint com a base el Camí Ral, anem deixant pels costats Can Ramon, Can Montgrós i Can Masalleres. Assolim després la petita carena anomenada la Serra, que fa de partió d'aigües, és a dir, per un costat la vessant que mena a la riera de Ribes i per l'altre, la de la riera de la Piera, que rendeix tribut cap a Vilanova. Aquí ja es podia observar que la comitiva tornava a allargar-se i tothom s'ho prenia amb més tranquil·litat. Així poguérem contemplar les múltiples converses que els grups anaven fent animadament. Penseu que a part de l'exercici físic de caminar, una de les qüestions que més va agradar, va ésser precisament la pràctica de la conversa, recordar altres temps i intercanviar parers.

Mentrestant, alguns van arribar-se fins al grup de cases de Can l'Aparici, La Serra i Can Vidal de la Serra. Els altres fem via cap a Can Martí, més conegut per can Girabals. No ens aturem pas gaire i de seguida passem a tocar la Torre del Veguer i més endavant deixem de costat el mas Alonso i les Coves de la Terraire

d'on anys enrera treien la popular "terra d'escudelles". Seguint per la vora de la Masia Samà, el camí ral travessarà la carretera de Vilafranca, seguint per l'altre costat pel camí -ara asfaltat- i passarem per la Masia Frederic i el Mas Sardet, fent cap a la Masia Cabanyes, on amb la consegüent sorpresa de molts, l'organització tenia unes taules parades amb patates, olives i altres comestibles per a fer el vermut, a qui acompanyaven un bon estol de porrons de vi i també de refrescs, que poc abans de dinar feren les delícies dels assegats participants.

I pràcticament aquí culminava la Caminada Popular. Per grups, després d'assetjar la taula del vermut, continuàvem camí avall cap a Vilanova i tothom cap a casa seva. En un jorn asolellat, quasi calorós, cal dir que no recordem cap incident ni accident; això sí, algunes anècdotes, com la companyia, a més dels participants, de sis gossos que seguiren tot l'itinerari. També cal dir que la gent gran participà de valent, i que els de més edat foren el Josep Casas, de 74 anys, el Jaume Carbonell, de 73, l'Anton Ràfols, de 72 i el Salvador Artigas, de 70. Els més joves inscrits foren la Núria Sagarra i el Martí Jasanada, de 3 anys, i la Rosa Maria Fernández, l'Eli Plana, l'Aniol Jodar i el Jofre Capdevila que tenien 4 anys. Potser cal esmentar com a cas curiós, el d'una bona dona, ja gran, que veient tanta gent reunida a l'hora de la sortida preguntà què era allò. Li van dir que anàvem a fer una caminada pels voltants de Vilanova i ella s'hi va afegir. I feu tot l'itinerari. Més tard ens asabantaríem que havia deixat el seu marit dormint i que havia sortit a donar un tomb -però no tan llarg- i que llavors, passat el migdia ja la trobaria a faltar. També algun ribetà de naixement i vilanoví d'adopció, passaria davant la porta de la masia on visqué d'infant.

Així va ésser la Caminada Popular, enguany la del Mil·lenari de Catalunya; l'any vinent, amb una altra celebració o per un altre motiu, la tornarem a fer. Hi sou tots convidats!

Josep Blanes

XVI Marxa d'Orientació per Descripció

XXXI MARXA SOCIAL

DADES TECNiques I ANECDOTARI

Dades tècniques

En un dia primaveral i fins i tot calorós, se celebrà una nova edició de la nostra Marxa que enguany escollí com a escenari unes belles contrades de l'Alt Camp tarragoní, als estreps orientals de la Serra de Prades. Si bé l'inici de la prova transcorria pels fressats camins i corriols de la molt visitada vall de la Glorieta, el retorn es feia per una altra vall, la de Micanyo, que es quasi desconeguda. Afirmaríem i tot que escassos excursionistes d'aquelles contrades l'han trepitjada.

Així doncs, el passat 12 de març, i davant l'alcoverí Santuari del Remei, s'iniciava aquesta marxa que seguia cap al Molí Alt de Forès, Vall de la Glorieta, els Molins Nous (esmorzar i visita al Niu de l'Aliga), Molins Vells, Fonts de la Glorieta, bretxa del Toll del Drac, Molí de Moster, Mas de Moster, l'Aixàviga, Serra del Pou, Pou del Barrina, Pla de l'Estelada, Grau del Pou, ruïnes del mas Vidal, les Teules, Vall de Micanyo, Bosc de les Tosques, Font de l'Irla, Corral del Pauet, Mas de Mont-ravà, Molí del Terrès i Santuari del Remei, on finia la cursa.

El Control de Sortida era constituït per Toni Sagarra, Virtut Castro i Jani Ferrer, i situat, com hem dit, al Remei d'Alcover.

Control de Pas 1, situat als Molins Nous. Control: Eliseu Oltra.

Control A (neutralització) situat en la gran esplanada entre els Molins Nous i el Niu de l'Aliga. Controls: Salvador Butí, Carme Barceló i Elisenda Buti. Longitud: 3.995 m. Horari: 49 min. Mitjana: 4,982 km/h.

Control de Pas 2, situat al camí dels Molins Vells. Control: Lluís Forgas.

Control B (regularitat) situat prop del trencall baixador a les Fonts de la Glorieta. Controls: Ramon Casas i Josep Ma. Sánchez. Longitud: 998 m. Horari: 23 min. Mitjana: 2,603 km/h.

Control de Pas 3, situat prop del Molí de Moster. Controls: Teresa Alba i Paquita Albet.

Control C (regularitat) situat al Mas de Moster. Controls: Salvador Artigas i C. Elias. Longitud: 1.257 m. Horari: 22 min. Mitjana: 3,428 km/h.

Control D (neutralització) situat al poblet de l'Aixàviga. Controls: Andreu Usieto, Maria Aragonès i Gemma Capdet. Longitud: 1.309 m. Horari: 16 min. Mitjana: 4,908 km/h.

Control de Pas 4, situat al coster de la Serra del Pou. Controls: Jordi Forgas i Josep Elias (jr).

Control E (regularitat) situat en una clariana de la Serra del Pou. Controls: Marina Massó, Josep Elias i Roser Grifell. Longitud: 1.064 m. Horari: 20 min. Mitjana: 3,192 km/h.

Control F (neutralització) situat en el punt culminant de la Serra del Pou. Controls: Ramon López i Ramon Llenas. Longitud: 1.070m. Horari: 14 min. Mitjana: 4,586 km/h.

Control G (regularitat) situat en una cruïlla de pistes de les Teules. Controls: Marcellina Simon i Manel Vidal. Longitud: 2121 m. Horari: 31 min. Mitjana: 4,105 km/h.

Control H (neutralització) situat a la Font de l'Irla. Controls: Paquita Sánchez, Josep Torres i Jaume Carbonell i Joan Virella. Longitud: 1.788 m. Horari: 31 min. Mitjana: 3,460 km/h.

Control I (regularitat) situat en el Corral del Pauet. Controls: Victòria Carbonell, Lúdia Farràs i Isabel Herreros. Longitud: 1703 m. Horari: 21 min. Mitjana: 4,866 km/h.

Control d'Arribada, situat al Santuari del Remei. Controls: Salvador Butí, Carme Barceló, Pitu Blanes, Virtut Castro i Anna Carbonell. Longitud: 2.938 m. Horari: 36 min. Mitjana: 4,897 km/h.

Equip de distribució i coordinació de controls: Blanca Forgas, Pitu Blanes i Tina Moya. Tanca-ment de Cursa: Jani Ferrer.

Tauleta de classificació provisional: Toni Sagarra i Lluís Forgas.

El recorregut total de la Marxa era de 18.243 m i l'horari efectiu de 4 h 23 min; sumant-hi les neutralitzacions feien un total de 5 h 48 min.

Iniciaren la sortida 70 equips, quedant-ne classificats 68.

Anekdota

L'elecció de l'escenari de la cursa d'enguany ha suposat una mena de trencament amb els de les marxes anteriors, centrades quasi sempre al Garraf, Penedès i l'A-nioia. Els marxadors, en general, en restaren satisfets. El tram més enutjós se centrà en la davallada de la Serra del Pou fins a la Vall del Micanyo, tot aguantant l'asolellada.

En els darrers metres d'aquest descens l'equip de distribució de controls quedà sorprès per la presència d'una pista forestal oberta aquests darrers dies. S'ha gué de solventar la papereta fent pintades orientatives.

Tres equips de jovenalla passaren de llarg aquest corriol descendent, a pesar d'estar marcat de forma ben visible. Anaren a parar al Turó del Tossut, des d'on s'adonaren que hi havia gent a la Font de l'Irla i hi baixaren per un corriol erosionat per les motes. Aquests vehicles també es presentaren a la dita Font, ja que un club excursionista de Reus està preparant una cursa per aquells rodals. També hi feren cap dos Suzukis primer i dos turismes després, enganyats per un confusori rètol situat a l'entrada del camí, indicant que aquest porta a l'Albiol. Els tot-terreny hi feren cap per una ruta tortuosa que coincidia a estones amb la dels marxadors. La gent dels turismes es limità a visitar el bosc de les Tosques i tornar enrera.

Alguns del cronòmetres sofriren alteració involuntària en el tracte de distribució. Feina hi hagué en regularitzar-los. Per aquesta raó i estimades les reclacions fetes per molts equips, la comissió organitzadora de la Marxa ha decidit deixar sense efecte la lectura horària del Control E a l'hora d'establir la classificació definitiva.

Es posaren cordes d'ajuda al Grau de la Serra del Pou i en un sector esllavissat del Bosc de les Tosques. Alguns marxadors batejaren aquest ombrívol indret amb el qualificatiu de la Jungla de Birmània. Al Corral del Pauet hi havia un rasot obert al bell mig del camí, que no constava a la descripció.

L'arribada dels primers equips al Remei coincidí amb la celebració d'un aplec on participaven els castellers locals i es feia consumició de calçots. De primer antuvi hom pensà que els alcovers s'havien passat oferint als participants de la Marxa un exor-bitant homenatge...

Igualment que en les edicions anteriors, els marxadors portaven un mapa a quatre tintes elaborat pulcrament per en Toni Sagarra, amb importants esmenes respecte a d'altres mapes preexistents i amb molta toponímia incorporada. Al final, els era entregat el corresponent opuscle amb una excel·lent coberta dibuixada per Josep M. Also; el text, muntatge i fotografies anaven a càrrec de Joan Virella, Blanca Forgas i Vicenç Carbonell, respectivament.

CLASSIFICACIÓ PROVISIONAL INTERSOCIAL

Clas.	Dorsal	Equip	Entitat	Punts
1	74	Lluïsa Blanch - Francesc Blanch	Blaus	10
2	8	Isabel Hernández - R. Hervàs	U.E.C.	11
3	45	J. Montoliu - Josep Castañé	Blaus	12
4	33	Fina Planas - Florenci Vila	U.E.C.	14
5	7	Lluïsa Vilanova - R. Compte	Blaus	14
6	1	J. Campmajor - Anna Campillo	Molins R.	14
7	20	Montse Lleonart - Santi Lleonart	U.E.C.	14
8	58	Ma. Pilar Nieves - M. Aparicio	U.E.C.	15
9	47	Montse Ribas - M. Cuatrecasas	C.N. Igual.	15
10	12	Teresa Montfort - A. Gómez	Molins R.	16
11	53	Artemi Jaumà - Elsa Jarque	U.E.C.	20
12	59	Roser Aroca - Núria Gómez	Molins R.	21
13	28	Carles Casals - R. Doménech	C.E. Penedès	26
14	78	Pere Casals - Joana Zamora	C.E. Penedès	36
15	41	Pere Casals - X. Doménech	C.E. Penedès	41
16	44	Joan Doménech - Isabel Trejo	C.E. Penedès	43

ENTITATS

1	ELS BLAUS	36
2	U.E.C.	39
3	MOLINS DE REI	51
4	C.E. PENEDÈS	103

NO CLASSIF. C.N. IGUALADA

CLASSIFICACIÓ PROVIS. XXXI MARXA SOCIAL

Clas.	Doral	Equip	Entitat	Punts
1	72	Martí Artús - Marcellí Ferrer	Talaia	5
2	15	Assumpta Baig - Pere Corominas	id.	5
3	68	Pau Artús - Vicenç Ferrer	id.	9
4	19	Pili Meléndez - Josep Elias	id.	9
5	30	Carol.Roig - Miquel Bernadó	id.	10
6	5	Núria Martí - Maria Planas	id.	12
7	25	Susana Plana- Sergi Callau	Unió	12
8	34	Maite Grifell - Joan Masip	Unió	13
9	40	Antoni Martí - Jordi Martí	Talaia	13
10	39	Pere Fernández - Agustí Poch	id.	13
11	71	Lurdes Pascual - E. Montané	id.	13
12	6	Sergi Florenciano - J. Montoliu	id.	14
13	27	Vicki Florenciano - Montse Sendra	id.	14
14	46	Manel Montoliu - Manel Montoliu	id.	14
15	38	Montse Ferret - Cisco Montané	id.	14
16	42	F.Jasanada - Miquel A.Ibáñez	id.	14
17	31	Joan Martí - Oscar Garcia	id.	14
18	4	Fina Roig - Jaume Guimerà	id.	15
19	3	Jaume Ballús - Manel Ballús	id.	16
20	61	Dolors Farreres - Montse Pascual	id.	16
21	11	Teresa Sabrià - J.R. Sabrià	id.	16
22	18	Carme Silvestre - Jaume Planas	Unió	16
23	24	Rosa Ma. Farràs - Artur Montaner	Talaia	17
24	23	J.M. Casas - Rafel Jorba	id.	17
25	29	Ramon Falcó - Roser Góez	id.	17
26	63	Mila Arcarons - Maetí Terés	id.	17
27	69	Joan Sivill - Antoni Penna	id.	19
28	75	Francesc Escribano - N. Valls	Acord	21
29	60	Agustí Ferrer - Margarida P.	Talaia	21
30	48	Macià Llambrich - Marc Blasco	id.	21
31	66	Teresa Pujol - Roger Baig	id.	22
32	73	F.X.Serra - Ramon Fuentes	Acord	22
33	22	Marta Soler - Carol. Junyent	id.	23
34	65	Conxita Socias - Maite Castelló	Acord	23
35	49	Xavier Montaner - Daniel Fabrè	Talaia	23
36	14	Lali Poch - Bernat Salvador	id.	24
37	79	Bienve Moya - Amadeu Torner	Unió	26
38	51	Vicenta Peral - Mari Sánchez	Talaia	28
39	55	Lluís Tembleque - J.M.Tembleque	id.	28
40	64	Mireia González - Laia Rubio	id.	28
41	52	Ignasi Florenciano - S.Florenciano	id.	30
42	17	Jordi Pujol - Isaura Giménez	id.	30
43	36	Roger Archilla - Xavier Bayarri	id.	30
44	43	Andreu Ferrer - Montse Martí	id.	30
45	57	Joan Fuster - Pilar Fuster	id.	31
46	37	Joan Nicolàs - Anna Trillas	id.	35
47	2	F.X. Lozada - Fina López	id.	37
48	13	Anna Sánchez - Petri Pérez	id.	39
49	76	Joan Sanz - Antoni Màrquez	Acord	40
50	9	J. Juncosa - X.Esteve -J.Martin	Talaia	54
51	26	Jaume Planas - X. Sepúlveda	id.	55
52	21	Marta Pujol - Aida Moral	id.	72
		Ramon Martí (No classificat)	id.	17
		Anise Dialle - Cristina Garcia (Retirat)		

DEL ROCK AND ROLL A LES ROQUES

Petites memories d'un jove cursetista.

Aquesta dèria de l'espeleo em va enxampar quan "l'avi Mam i el "verdulaire" em van portar a la Merla un diumenge al matí. Va ser una cosa diferent de les que havia fet fins aquell moment.

Més endavant, quan "l'avi Mam" reparava el seu "endimari" de projectar diapositives, en vaig veure unes quantes i em vaig quedar "allucinat". Després d'un temps van realitzar un curset d'espeleologia. M'hi vaig apuntar no sense problemes, ja que la meua família no ho veia amb bons ulls. El curset va començar amb força gent. El primer diumenge va ser un desastre perquè els llocs que havien escollit els monitors estaven ocupats. Llavors vam practicar a la façana d'una vella masia. Quin desgavell! Ningú no tenia "n.p.i." de com s'utilitzava el material ni de com fer una vaga d'ancoratge (vaig haver de repetir-la un munt de vegades), ni de com fer res. A poc a poc i suant la cansalada vam començar a aprendre alguna cosa.

La sortida següent va ser a l'avenc Emili Sabaté, que està situat en el fondo de Vallbona, al Garraf. Entrant vaig veure que allò era un altre món, una altra dimensió que m'agradava. Vam baixar tots, lents i desmanyotats, però sense cap problema. En canvi al pujar, déu meu, em vaig cagar en tot l'imaginable quan em vaig quedar encallat en el pas estret anomenat "Tap de xampany". Això

dels foradets no és la meua especialitat" —em vaig dir—, però sortosament em vaig desencallar gràcies a l'ajuda d'un dels monitors. La pujada va ser desesperant. Allò semblava que no s'acabava mai. Però a la fi ho vam aconseguir.

El segon avenc va ser el del Pas-sant, al Pla de Carol (Begues). Vaig tenir la mala sort de no poder-hi anar perquè "qui tot ho vol tot ho perd" i jo vaig "sortir" la nit de la vigília (sense comentaris).

El tercer avenc va ser el del Ginebró, a la riera de Morella (Begues). Quan deixàvem el cotxe a Campgràs ens van dir que hi havia, si fa no fa, mitja hora de camí fins a l'avenc. I una merda! Almenys vam estar tres quarts d'hora o una hora caminant per un camí de cabres —un altre nom no li podem donar a aquell camí—. Ens vam desviar de la ruta perquè els monitors ens van ensenyar uns quants avencs que hi havia pels voltants. Quan vam arribar a la boca del pou, ens vam equipar i

Sortida de l'Avenc "Esteban Felipe" (Osca) (Foto:Joan Rodríguez)

jo vaig començar a baixar el primer (quins collons els meus!). Passat el primer pou els companys em van començar a avançar. Després de baixar vam pujar, és clar, i un cop arribat una altra vegada al primer pou, em vaig haver d'esperar quantitat d'estona. Per divertir-me, mullava la gent que anava pujant. Un cop a dalt, ens vam canviar, vam menjar i un grupet de quatre, jo el primer, vam emprendre la tornada igual que cabres, muntanya amunt, pel dret, perquè passàvem de seguir el camí. En aquesta pujada, el Joan Lluís es va cagar en tot perquè estava baldat i, a més a més, portava una corda mal lligada que se li desfeia pel terra. No negaré que jo també estava fet una olla de cols.

La següent sortida, la tercera, gairebé no vam caminar perquè el forat estava al costat mateix del camí. Que de quin avenc es tracta? Doncs del Llamp, al Pla de Carol, una altra vegada al Gar-

raf. La boca era un forat molt puta perquè resultava una mica estret. Aquí també vaig baixar el primer. Als quaranta metres, i després d'alguna reinstal·lació, vaig comprendre que en aquell lloc s'havia produït un enfonsament temps enrere, perquè hi havia roques en els dos costats del pou. A uns vint-i-cinc o trenta metres de la fi de l'avenc, un dels bombers i jo ens adonàrem que baixava algú més i que no era dels nostres. Eren d'una altra colla i es van enrotllar molt bé. Grimpant, vaig arribar a baix per un pou estret. Vaig tenir molta alegria d'arribar-hi el primer i m'hi vaig quedar fins que va baixar el bomber, però vaig haver de pujar perquè no hi cabíem tots dos. De pujada vaig trobar la gent que encara estava baixant. A l'arribar a dalt vam començar a endrapar alguna cosa; vam plegar veles i cap a casa.

La quarta sortida va ser a l'avenc de l'Espluga, a la serra de l'Obac (Sant Llorenç del Munt).

En aquell lloc feia força fred i vam arribar tard. Vam sopar i tot fent gresca vam anar a dormir. Quan va sortir el sol, el grup que havia baixat de nit a l'avenc encara no havia sortit. Vam esperar fins que van anar sortint a poc a poc; llavors va entrar una gent que havia arribat més tard i que no era de la nostra colla. Quan van acabar de sortir tots, ja era massa tard i vam haver de marxar sense haver baixat ni jo ni les Tres Maries.

L'última sortida va ser a l'avenc de l'Esquerrà, a Olesa de Bonesvalls. No vaig poder anar-hi i no en tinc cap referència.

Acabat el curset vaig tornar a sortir però poc, per culpa de problemes. Un dissabte a la nit vam celebrar amb un sopar la finalització del curs que tant ens havia agradat.

Andrés Quesada Pérez

crònica del GR

CALENDARI DE SORTIDES PREVIST PER AL PROPER TRIMESTRE

* 9 abril 1989	BESALÚ - SANT MARTÍ SESSERRES	16,5 km
* 7 maig 1989	SANT MARTÍ SESSERRES - TERRADES	17,8 km
* 11 juny 1989	TERRADES - LA JONQUERA	17,4 km

CAL FER NOTAR QUE HI HA HAGUT UN CANVI RESPECTE LA PRIMERA PREVISIÓ. LA SORTIDA PROGRAMADA INICIALMENT PER AL 14 DE MAIG HA PASSAT AL DIA 7 PER EVITAR QUE LA SORTIDA COINCIDEIXI AMB EL CAP DE SETMANA CORRESPONENT A LA SEGONA PASQUA.

La Comissió del GR

CRÒNIQUES DES DEL FUTUR

La història que ara us narraré succeí a les acaballes del segon mil·lenni de la nostra era, en un petit país hores d'ara inexistent. Fou aquella una època de grans convulsions motivades pel sobtat avenç tecnològic; tot just començava l'era de la microelectrònica però els anomenats electrodomèstics (uns enginyers electromecànics per a realitzar les tasques més diverses) ja havien envaït tots els racons del país. N'hi havia un d'entre ells que era gairebé omnipresent; se'l trobava a qualsevol habitatge, espai públic, escola... Era una mena de caixa que reproduïa en una pantalla les imatges captades en un altre lloc. Un sistema força primitiu per cert, si el comparem amb els actuals transmissors integrals; no obstant, el seu èxit era enorme i la majoria dels habitants de l'època malmetien hores i més hores contemplant-lo.

Com ha passat a totes les èpoques, hi havia persones que estaven entusiasmades amb aquest avenç vertiginós i fins i tot l'impulsaven, d'altres que simplement es deixaven arrossegat per ell i alguns que s'hi oposaven aferrissadament.

És en aquest context on es va desenvolupar els fets que explicarem. La protagonista de la nostra història, diguem-li X, no hi estava especialment entusiasmada amb tot aquest enrenou tecnològic, però l'acceptava pels avantatges que representava. Creia, això sí, que l'ús que es feia de molts d'aquests aparells era desmesurat i que una cosa era utilitzar-los i una altra ben diferent arribar a establir-hi una relació de dependència.

Com que normalment, de forma gairebé inevitable, estava rodejada per les màquines, aprofitava qualsevol ocasió per escapollir-se de la seva influència. És per això que va acollir amb gran satisfacció la invitació que van

fer-li uns amics de participar en unes excursions que s'organitzaven per a sortir de la ciutat i recuperar així espais encara verges a la tecnologia. (Cal recordar que en aquella època, entre les ciutats encara hi havia espais no urbanitzats, els "camps" les "muntanyes", on habitaven els estranys organismes anomenats "arbres". Per a més informació consulteu la Gran Enciclopèdia Galàctica GEG, capítol 40485 i següents).

La nostra protagonista pensava que aquelles persones que eren capaces de sortir de l'embolcall de la ciutat, ni que fos per unes hores, compartirien les seves idees respecte dels aparells. Feliç amb aquest pensament, el dia previst per a la sortida va encaminar-se al punt de reunió per tal d'embarcar-se en un vehicle, dit "autocar", que els transportaria a "l'espai exterior interurbà". (D'aquests vehicles, avui dia totalment desapareguts, només en sabem que eren una mena de receptacle que es desplaçava per rodament per la superfície del terreny).

De moment, tot transcorregué de meravella; arribaren al lloc previst, caminaren una estona per la "muntanya" (una activitat física actualment desconeguda), des cansaren i s'embarcaren novament en el vehicle per a retornar a la ciutat. Però aleshores esdevingué la tragèdia: dins de "l'autocar" hi havia una d'aquelles caixes d'imatges i just en posar-se en marxa el vehicle, la caixa començà la seva "feina". De res li serví raonar que si ella s'havia afegit a l'excursió era precisament per a lliurar-se d'aquella mena de contaminació ambiental que omplia les ciutats, de res li serví dir que preferia una i mil vegades els sorolls inevitables, però asèptics, del vehicle i no les incongruències intel·lectuals que emetia la caixa. No hi

va haver res a fer. Tancada en aquell espai reduït, del qual no podia escapar-se, va veure com el fràgil equilibri que mantenia amb la tecnologia quedava totalment alterat. La dosi que va rebre durant les hores que va durar la tornada (aleshores els viatges encara no eren instantanis) anul·là totalment i encara més la desintoxicació que havia acumulat al llarg de la caminada pels "camps". Ni cal dir que no va repetir l'experiència.

Conclusió : Malfieu-vos fins i tot dels ecologistes.

Neàpolis, març de 11989

Agustí Poch

AL CANIGÓ, PAS A PAS

15a. etapa: RUPIT-CAN TRONA DE JOANETES ; 122 participants; 18,1 km; 18-12-88

Si comparem amb la darrera sortida, avui la davallada de participants és notable. I és allò que dèiem, Rupit és un reclam que no falla mai. Amb tot, avui també hi anem, a Rupit, però no serà el punt final sinó l'inici, ja que la ruta ens porta al barri de Can Trona de Joanetes, molt a prop d'Olot.

Així que sortim a les 6 del matí de Vilanova (les sortides són cada vegada més lluny i cal llevar-se d'hora) i arribem a Rupit a les 9. Mitja horeta per esmorzar i a 2/4 de 10 comencem a posar-nos en marxa. L'etapa comença al costat de la piscina municipal que, per cert, està glaçada igual que el riu. Sort en tenim del solet que en aquella hora ja escalfa.

Passem pel costat d'un antic i bonic molí, travessem la riera i seguim uns minuts per la carretera que va a Rupit.

De seguida veurem, enlairat, el poblet de Pruit, on ens dirigim. Travessem el torrent de Pinós i, després de creuar i vorejar alguns camps, i sempre senderó amunt, arribem a la petita plaça de l'església de Pruit. Hi fem un petit descans que aprofitem, però, per anar a veure l'original edifici semicircular on assaja les seves obres el grup teatral "Els Joglars".

Deixem Pruit i continuem endavant en direcció a El

Collell, un gran mas recentment restaurat. Els boscos són completament blancs de gebre i alguns tolls que trobem pel camí són també gelats.

Passat aquest mas, i després de travessar el llit del torrent que porta el seu nom, pugem fortament per la vessant oposada, cap al peu dels cingles d'Aiats on trobarem Can Bosc. És un quart de dotze quan hi arribem. El mas és deshabitat però serveix de refugi al bestiar.

Després d'una breu parada seguim endavant per una bonica fageda i roureda. Aquí deixarem els termes de Rupit i Pruit i, junt amb ells, la comarca d'Osona, per entrar en el terme de la vall d'En Bas, a la comarca de la Garrotxa.

Voregem les estribacions dels cingles d'Aiats fins arribar al coll de les Siques; són les 12 en punt. Ens aturem una estona perquè la panoràmica val la pena. Davant, encara lluny,

però, la gran serralada del Canigó; davant tenim el pla de Falgars i més enllà la vall d'En Bas. El dia és magnífic. Ens esplaïem una mica davant d'aquest paisatge i, animats, continuem fent camí. Ara ens toca baixar fort fins al petit nucli de Falgars d'En Bas. Travessem el pont per damunt la riera d'aquest nom. Ens apropem a la vora del cingle per admirar la vall d'En Bas als nostres peus, i l'espectacular (diuen) salt de la riera de Falgars i, segons sembla, el més alt del Collsacabra. Dissortadament però, avui d'espectacular no en té res ja que l'aigua de la riera no hi cau perquè està glaçada. De totes maneres veiem que és un desnivel considerable i que ha de fer el seu efecte quan raja. Que hi farem!

Prop de la una ens trobem a l'entrada de La Coromina, amb moltes dependències i ben acondicionades per al servei del bestiar.

La Vall d'en Bas des del Santuari de Sant Miquel de Falgars
(Foto Blanca Forgas)

Des d'aquest punt veiem, dalt d'un turó, a la vora de la cinglera, el santuari de Sant Miquel de Falgars on farem parada per a dinar més endavant.

Aquest santuari, antiga capella del Castelló de Falgars, actualment és un refugi del Grup Excursionista Esportiu Gironí.

Després de dinar i ja passat el portell de St. Miquel, començara la baixada, entremig d'una fantàstica fageda i paratges plens d'avellaners salvatges i rouredes (també hi ha, però, esbarzers, i no pocs...)

Enfront tenim la silueta del Puigsacalm. Al cap d'una estona trobem les primeres cases del barri de Can Trona de Joanetes. Travessem la riera de Joanetes i desemboquem a la carretera que va a Torelló, punt on finalitza l'etapa d'avui. Són 3/4 de 5 de la tarda.

Un cop dalt als autocars i de retorn a Vilanova, la majoria estem d'acord en una cosa: ha estat una de les sortides del GR més maques que s'han fet!

16a. etapa: CAN TRONA DE JOANETES-SANTA PAU ; 126 participants ; 16,6 km. ; 12 de febrer de 1989

Després de tants dies d'inactivitat (de GR, s'entén, perquè ens falten diumenges per a tantes coses) ens disposem a continuar la marxa cap al Canigó. Avui diuen que hem d'arribar a Santa Pau i, a més, anem de volcans, no ens estem de res...

Iniciem la sortida en el veïnat de La Trona de Joanetes, quan són les 10 d'un matí asolellat que promet molt.

Ens trobem prop de la divisòria entre els termes municipals de Joanetes i el de Les Preses. Enfront, enlairat, el poble de Sant Privat d'En Bas, i tancant la vall, el Puigsacalm.

Més endavant passem un pont per creuar el riu Fluvià. Arribem al poble de Les Preses. Hi ha gebre al costat dels camins i una boirina baixa plana sobre els camps.

Deixem el darrer carreró de Les Preses i al cap d'un

moment entrem en una zona on un rètol ens indica que som al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

Passem prop de la gredera de l'antic volcà del Racó i pugem entremig d'un bosc de faigs per assolir la serreta de Xenacs, un dels contraforts de la serra del Corb.

Arribem a un petit coll de 530 m. Quan sortim de l'obaga se'ns obre davant nostre la fossa de Santa Pau. A la dreta veiem la serra del Corb, amb el Puig Redon. Al fons hi ha els volcans de Puig de la Costa, de Santa Margarida i Croscat.

Davant del porxo d'El Planissàs ens espera una bronca fenomenal... Els primers que han arribat allà, i mentre esperaven els de la reraguarda, s'han assegut còmodament al voltant del porxo sense pensar que allò era una propietat privada. L'amo de la finca, veient aquella invasió ha aparegut ell i mosso i forques en mà ha intentat foragitar-los. Ha costat Déu i ajut fer-li entendre que

Entrada del GR al poble de Santa Pau (Foto: Blanca Forgas)

Cràter del volcà i ermita de Santa Margarida (Foto: Blanca Forgas)

erem gent de pau. Déu-n'hi-do la gent de la Garrotxa, serà que la zona volcànica dóna aquesta mena de geni?

Després d'aquest incident, lamentable, però en el fons divertit, una pista molt planera ens mena fins a les rodalies de la fageda d'en Jordà, que voregem; per aquests indrets trobem una gran colla de Vilafranca, que fa l'itinerari al revés nostre, i els obsequiem, entre petons i abraçades, amb alguna de les cançons que encara conservem fresques a la memòria d'ençà del Carnaval, la lletra de les quals estan relacionades amb gent de Vilafranca i Sitges.

El nostre camí ens ha portat al nucli de Sant Miquel Sacot; al costat de la seva església trobem l'amic Voltà que ens explica, divertit, que confús havia pujat als autocars de la gent de Vilafranca creient

que eren els nostres i, juntament amb ells havia fet la ruta des de S. Pau, just la direcció que portem nosaltres, així és que ell farà mig itinerari però dues vegades el mateix... I és que aquest Voltà, és únic!

L'itinerari no hi porta, però una nombrosa colla ens apropem al cràter del volcà de Santa Margarida, una cosa així no es veu cada dia!

De retorn al camí d'abans, passem prop de la Font del Roure i el mas del mateix nom. Passat el mas de Collellmir, desemboquem a una ampla pista i la seguim, endavant. Enfront ja tenim la plana de Santa Pau

Travessem el torrent de Roca Negra i passem pel costat d'una gredera del volcà del mateix nom, mig explotada.

Planegem per una obaga i ja aviat dividim el campanar de Santa Pau, una bonica vila medieval, on finalitza l'etapa d'avui.

17a. etapa: SANTA PAU - BESALÚ ;
107 participants ; 20,0 km ;
5 de març de 1989.

Sortim com en anteriors etapes, a les 6 de matí de la Plaça de l'Estació. Avui a més dels que fem l'itinerari a peu, portem quatre acompanyants.

Esmorzem a Santa Pau i són 3/4 de 10 quan ens preparem per caminar. Fa un dia també amb molt de sol i ja es comencen a veure les calces curtes, s'acosta la calor...

Ens dirigim vers les rodalies de Sant Martí Vell, que veiem a l'esquerra, una mica enlairat.

Anem seguint la vall del riu Ser, tancada per la dreta per la serra de Fines-tres, i per l'esquerra per la de Sant Julià del Mont.

Travessem el llit del riu i pugem per l'altra banda. En uns camps anomenats del Pla de Reixac, podem veure el menhir dit la Pe-

El pont romànic de Besalú (Foto: Blanca Forgas)

dra del Diable. Descendim per una zona d'obaga i ens anem apropant al riu; el creuem novament, ara per un pont. Aquest tram del riu és força espectacular, un magnífic salt i engorjats.

Passem pel costat de la bassa del Molí de Can Battle, un altre racó encisador. Després de travessar novament el riu, anem a sortir al carrer d'accés al petit poble del Sallent. Passem pel costat de la seva església i ens hi aturem una estona per tal de fer un reagrupament.

Seguint el curs del riu sortim del terme de Santa Pau per entrar en el de St. Ferriol.

Tornem a passar a gual el riu Ser. Un cop a l'altra banda podem admirar el magnífic edifici, restaurat, de l'antic Molí de Can Gibert. Més d'un s'acosta al riu i s'hi banya els peus.

Deu minuts més tard arribem a la plaça Major del poblet de Torn, on trobem una font que ens dóna la benvinguda.

Passem per davant la seva església, i tornem a fer un reagrupament. No hi ha dubte que és una sortida molt relaxada! Ens ho sabem prendre bé, fins i tot els que sempre anem darrers trobem el Pitu i el Tole...!

Nova travessada de riu i tornem a deixar rere nostre un antic molí, el Molí d'en Camps. Més endavant passem pel costat del Mas Rampinyo (un nom que ens encanta), deshabitat; passat can Jofre veiem un anemòmetre a l'esquerra del sender.

A partir d'ara canviem la direcció est per la nord i anem cap a la vall del Fluvià. Abans d'abandonar la vall del Ser l'admirem plenament així com cal i com indiquen les instruccions de l'Agustí Poch...

Ara ens enfilem pels contraforts de la serra del Mor fins arribar al coll de Salom (a 390 m). Després baixament fortament per l'obada tot fent ziga-zagues. Arribem al llit de la riera de Junyell, que travessem

a gual. Més endavant ja veiem, enlairada, l'esglesietta de Sant Fruitós d'Ossinyà, on arribarem aviat. És una església mig derruïda.

Davant d'aquesta es divideix el grup. Una nombrosa colla continua endavant i d'altres optem per aturar-nos a dinar. L'indret és acollidor i ja és hora d'omplir els estómacs, a més fa un bon sol i s'ha d'aprofitar.

Després de dinar, però, ens queda encara una bona pujadeta fins arribar al coll; després ja tot serà baixada fins que arribem a Besalú. Abans, però, passem pel costat de l'oratori de la Vera Creu i per la font del Mas Ametller, un indret ombrívol. Passem per entremig de Can Pitre i el seu paller. Entrem en el terme municipal de Besalú, que ja distingim no gaire llunyà. Un carrer empedrat ens porta fins al conegut pont romànic de Besalú, al costat del qual finalitza l'etapa.

Crònica del "COTARRO" talaienc

NOTES DE SECRETARIA

* Cal notificar a tots els socis que paguen per Secretaria, que alguns encara tenen pendent de liquidar les quotes anuals del 88. Per evitar conflictes us preguem que passeu pel local; hi trobareu la Secretaria oberta els dilluns, dimecres i divendres, de 7 a 9 del vespre. Alhora us recordem a tots que les quotes corresponents al 89 també estan disponibles per ésser liquidades. Creieu-me, qui paga, descansa!

* De nou s'ha canviat la persona que administra la Secretaria. L'Elena Maestre, que és la noia que us atenia fins ara, ens deixa perquè ha d'ampliar els seus estudis. Mentrestant, durant uns mesos es farà càrrec d'aquesta feina un altre que també està estudiant, en Lluís Forgas, que tots coneixeu com a vocal de Jovent.

* Tornem a repetir el prec que ja vàrem fer al darrer Butlletí. A causa de la informatització de dades referents als socis, cal que feu un esforç i passeu pel local quan observeu que no us envien correctament els Butlletins i Circulars, que les dades de cobrament són incorrectes, que els números de compte corrent no es corresponen al que teniu, que els noms i adreça no estan actualitzats, que us falta el carnet de soci, que no teniu registrats com a socis els vostres fills petits si pagueu quota familiar, si voleu saber la vostra antiguitat com a soci, o donar-vos d'alta d'alguna Secció de la qual us pensàveu ésser socis, etc. etc. També podeu fer la consulta o modificar dades per telèfon. Recordeu, és el 893 12 57.

CARNAVAL-89

* La participació de la nostra Entitat als Carnavals vilanovins ha estat lluïda com sempre. Les Comparses foren, de bon tros, de les més nombroses, amb més de 550 parelles que, distribuïdes amb 7 banderes, recorregueren la ciutat llençant caramels.

El Dijous Gras tingué lloc al nostre local la popular Xatonada, on el Secretari del Carnestoltes, en Bernat del Manton, llegí el Sermó als socis i "cantà la veritat" als que més han destacat a l'actualitat social.

La novetat fou, sens dubte, la participació als Cors de Carnaval. Des de feia dies una colla de més de quaranta socis assajava sota la batuta del Baró de Polifacies, el popular Oscar Martí. Les lletres i músiques del Cors foren molt ben acollides en les diverses actuacions, sobretot al Teatre Principal.

Hi hagué també participació a la Comparsa del Vidalot i a l'Enterrament de la Sardina.

Si bé una de les qüestions negatives fou, com cada any, els vidres trencats per alguns comparsers desaprensus, i que la Comissió social del Carnaval tindrà molt en compte per a l'any vinent

DESPESES DE DESPLAÇAMENT

* Les despeses de desplaçament amb vehicles que els socis facin per organitzar algun dels actes de l'Entitat, o bé per gestions en representació de la mateixa, i sigui posat en coneixement de la Junta Directiva, seran abonades segons un barem que es va establir en reunió de la Directiva i prèvia presentació dels justificants corresponents.

PROJECCIÓ AUDIOVISUAL KARAKORUM87

* Presentada pel Centre Muntanyenc i de Recerques d'Olesa de Montserrat, va tenir lloc a la Sala d'Actes de la Biblioteca Balaguer i amb bona afluència de públic, la conferència i projecció d'un complet audiovisual amb motiu de l'expedició que aquesta entitat va realitzar al Karakorum, aquesta branca de l'Himàlaia on es troben els principals cims de més de 8000 m. L'objectiu, que va reeixir, fou el cim del Broad Peak.

Al mateix temps, a la Sala d'Actes de la nostra Entitat va ésser exposada una magnífica col·lecció de fotografies de la mateixa expedició, que va ésser molt visitada, sobretot pels especialistes de l'alta muntanya.

NOU CANVI DE PRESIDENT AL G.E.A.M

Feia pocs mesos que aquest Grup havia fet eleccions, però com que la cosa no resultava, van haver de tornar a realitzar-se. La nova Junta ha quedat de la manera següent:

President: Jaume Soler
Sots-president: Marcellí Ferrer P.
Secretari: Isabel Giménez
Material: Manuel Vives
Publicacions: Angel Vedo
Tresorer: Toni Castelló
Activitats: Ramon Camacho

* En un altre ordre de coses, el GEAM va celebrar el seu Campament d'Hivern a la Serra d'Ensija, així com la finalització de l'equipament de la Paret de la Talaia.

* Anunciem també dues activitats, com és la propera celebració del XX Aniversari del Grup i la preparació d'una Expedició al Fitz Roy a la Patagònia (Argentina).

ASSEMBLEA GENERAL DE SOCIS

* El 21 de gener, aquesta vegada en dissabte, se celebrà l'Assemblea General Ordinària de Socis amb nodrida assistència. Els temes foren els de tràmit, si bé l'activitat general feta durant l'any 1988 fou condensada per en Salvador Butí en una documentada exposició de les diverses actuacions de comissions i seccions. L'activitat prevista per al 89 fou relacionada per cada president de Secció.

Un minuciós Compte de Resultats fou exposat pel Sots-president de l'àrea administrativa, en Josep Blanes, que respongué als diversos aclariments que demanaren alguns socis.

Cal destacar que el pressupost del 88 fou elaborat per la Junta anterior i preveia un benefici de 42.000 pessetes, mentre que el resultat realitzat per la Junta actual és de 691.841 ptes. del qual s'ha eixugat el deute de lloguer de l'any 87 i s'ha adquirit l'ordinador Amstrad, i resten a la Caixa més de 370.000 ptes. Es presentà també un acurat Balanç de Comptes i els Comptes de les Seccions i Comissions de diverses activitats. El pressupost per al 1989, equilibrat en ingressos i despeses a 2.880.600 ptes., també fou aprovat per l'Assemblea.

Un dels temes que encetà una petita polèmica fou la suspensió de la Secció fotogràfica, que des de fa uns anys té una activitat nul·la. Es certifica la seva clausura.

El torn obert de preguntes fou breu, ja que en finalitzar començava una assemblea extraordinària per aprovar el Reglament de Règim Intern. L'esborrany, que ja havia estat exposat a la cartellera i també s'havia donat a estudiar a les Seccions, s'aprovà amb alguna esmena, encara que algú va protestar per no considerar-ho suficient. L'Assemblea l'aprovà per unanimitat.

CAMINADA POPULAR DEL MILENARI

* El 22 de gener se celebrà l'anunciada Caminada Popular del Mil·lenari. En altres pàgines d'aquest Butlletí es fa una àmplia crònica d'aquest acte, però aquí, almenys ens fem ressó de l'èxit que va tenir la Caminada, que amb una inscripció oficial de 317 persones, arribà en realitat al voltant dels 350 participants.

L'itinerari, que sortia de la Plaça de les Casernes, seguia cap a la Creu de Xiribia, Mas Xoriguera, Can Fontanals, Can Jové, Sota-ribes, la Masieta, Can Girabals, la Torre del Veguer i la Masia Cabanyes i tornava cap a la Plaça de les Casernes. L'opuscle, que relatava l'itinerari, fou fet per en Joan Virella, conjuntament amb un article de l'Àngels Parés que explicava l'origen mil·lenari d'alguns llocs per on transcorria.

EL NOSTRE PRESIDENT A TV RIBES

* En Salvador Butí va tenir una llarga entrevista amb els realitzadors de la televisió local de Sant Pere de Ribes, on féu una llarga exposició del que ha estat què és i què pot ser la nostra Entitat. L'emissió era amanida amb un recull de vistes del nostre local que els càmeres havien captat uns dies abans.

La qualitat de la imatge que es rep a Vilanova és força defectuosa, belluga molt i salten les imatges, però sabem que l'audiència, encara que reduïda, pogué conèixer el nostre president i les nostres activitats.

MOGUDA REUNIÓ DE VEGUERIA

* El passat 18 de gener, quan els membres representants de les entitats d'aquesta Vegueria van reunir-se al nostre local social, van produir-se unes discussions per tal com no s'aixecaven actes, no existien ordres del dia de les reunions i, a més, s'avisava poques hores abans de cada reunió. Aquesta actitud nostra molestà visiblement el veguer Sr. Font, que, després d'alguna picabaralla, va posar el càrrec a disposició de les entitats comarcals.

Uns dies més tard, es convocà nova reunió on les altres entitats ratificaren en el seu càrrec el Veguer, tot invocant un article del Reglament Federatiu, segons el qual pot prescindir-se de la proporcionalitat del nombre de socis. La nostra Entitat és la més gran de les tres comarques, i pel que es veu, això no ens serveix de res.

Tampoc ens serveix de res aquesta organització de Vegueria, ja que els actes que es puguin subvencionar com és ara el curset d'Escalada que va organitzar el GEAM l'any passat, encara s'ha de cobrar. Però també cal dir que la Federació d'Entitats Excursionistes està quasi a la fallida, perquè no rep les subvencions que la Generalitat li atorga.

Això no hi ha qui ho arregli !

SECCIÓ DE MUNTANYA CICLE D'EXCURSIONS PER A INFANTS

* Els passats 17 i 18 de desembre, va celebrar-se una acampada per a infants a la plana de Campdàs, al massís del Garraf, i dintre el Cicle d'Excursions que dirigeix la Secció de Muntanya. A l'acampada, van participar-hi 28 nans i 8 monitors, amb un total de 10 tendes.

També va realitzar-se, el 15 de gener, la sortida de la Neu (gairébé sense neu) als Rasos de Peguera, amb més de 35 nans.

SECCIÓ D'ESQUÍ ASSEMBLEA DE SOCIS

* Aquesta Secció va celebrar el 23 de desembre la seva Assemblea ordinària. Va fer-se una valoració de l'anterior temporada 87-88 i una proposta per a la temporada d'enguany 88-89, sobretot a l'espera que augmenti la quantitat de neu a les pistes.

Va haver-hi canvis a la Junta de la Secció, que va quedar de la manera següent:

President: Francesc Moya
Secretari: Roger Pena
Tresorer: Miquel Centelles
Vocals: Ramon Ferrer
Albert Contreras
Joaquim Ferrando
Josep Mª Ferrando

També es va manifestar la inquietud pel lloguer de material, que és una de les fonts d'ingressos de la Secció, donat que ara dues cases d'esport de Vilanova també es dediquen a llogar esquís, alhora que també organitzen excursions a la neu. Caldrà fer front a la competència.

* Per altra banda, la Secció va haver de suspendre la sortida prevista per Sant Antoni per manca de neu. L'11 i 12 de febrer, la sortida a l'Arinsal (Andorra) trobà les pistes amb neu artificial. Es perfila una temporada no gens bona per a l'esquí.

GRUP D'EXCURSIONS DEL GR

* La sortida prevista pel mes de gener va haver d'ajornar-se, en trobar-se, els qui feien el recorregut de preparació, que la zona de la vall d'en Bas havia sofert modificacions per la coincidència amb una zona industrial propera a Olot. Casualment, els qui es cuiden d'aquell sector l'estaven començant a marcar de nou, però va ésser precis tornar-hi un altre dia per fer-ne la descripció.

ARXIU FOTOGRÀFIC

* En fer-se càrrec la Secció de Cultura de les fotografies que hi havien a la finida Secció Fotogràfica, ha decidit recomposar l'arxiu fotogràfic. Aquest estarà ubicat a la sala on hi ha la Biblioteca i l'Arxiu social i que properament serà obert a la consulta de tothom, degudament classificat.

És per això que fem el prec a tot hom, socis i simpatitzants, que puguin posseir fotos i clixés de les excursions i actes realitzats per la nostra Entitat -sobretot dels primers temps- que es posin en contacte amb la Junta Directiva per poder dipositar-les en aquest arxiu o bé treure'n còpies

G.E.T. FINALITZACIÓ DEL CURSET

* El Grup Espeleològic ha finalitzat el Curset d'Iniciació a l'Espeleo. Donat que el grup pràcticament partia de zero, cal considerar un veritable èxit que el curset l'hagin seguit vint cursil·listes, dels quals ben bé la meitat ingressaran com a membres actius del Grup.

ASSEMBLEA DEL G.E.T.

* A finals de gener es va fer assemblea de la secció, que no tenia més objectiu que la reorganització de la junta, la qual ha quedat de la següent forma:

President: Joan Rodriguez
Sots-president: Josep Aguadé (Mam)
Secretari: Cisco Melgarejo
Tresorer: Jaume Melgarejo
Biblioteca: Juanjo Melgarejo

GR - 92

* S'està preparant el marcatge i realització del que serà el nou Sender de Gran Recorregut, GR-92 i ja s'han mantingut diverses reunions amb els membres del Comité Federatiu i entitats comarcals i s'està concretant l'itinerari pel terme municipal vilanoví. A fi de donar-lo a conèixer a l'Ajuntament, el passat gener vam entrevistar-nos amb la regidora de Participació Ciutadana, Assumpta Baig, per a presentar-li el projecte; hi era present en Llibert Carulla com a representant del Comité Català de Senders i responsable del GR-92. Alhora es va demanar la col·laboració municipal per a l'Exposició itinerant per donar a conèixer els GR i que tindrà lloc, possiblement, passat l'estiu, en un local a determinar

* Per altra banda, en la reunió de Vegueria, es recriminà als de Vilafranca el marcatge d'un sector del GR que no correspon al que s'havia acordat i que haurien d'haver fet equips d'infants de Colònies de la Generalitat dirigits per membres del Comité de Senders.

Posteriorment, i en presència dels responsables de cada sector i membres del Comité, s'ha fixat l'itinerari definitiu i els criteris referents a la senyalització dels senders.

ACTIVITATS DEL GRUP DE LA 3ª EDAT

* Els "iaios" no perden àpat. Al dinar del Xampany que van celebrar abans de Nadal, van reunir-se més de noranta-cinc comensals. També pel 23 de febrer van fer una sortida a Vidrà.

L'ALIMENTACIÓ EN EL MUNTANYISME D'ALTA COTA

Per Josep M. Jorba i Cremades (Metge)

La quantitat de energia que donen els aliments per realitzar un treball és proporcional a la intensitat i duració d'aquest esforç. Això solament és veritat quan l'oxigen ambiental és suficient (baixa altura), però a gran alçada (sobretot per sobre dels 6000 m) hi ha una rarefacció atmosfèrica que té, com a conseqüència, un catabolisme energètic menys eficaç. (Figura 1).

A altura, a més de l'escassetat d'oxigen hi ha unes necessitats basals augmentades, una falta de gana, una absorció alterada dels aliments pel tub digestiu i una alimentació hipocalòrica. Tot això fa que el muntanyenc "fongui" el seu greix i massa muscular d'una manera accelerada.

Els greixos s'utilitzen pel múscul durant els esforços prolongats i alliberen gran quantitat d'energia, però costen de pair i necessiten molt d'oxigen per cremar-se. Les proteïnes són necessàries per a reparar l'estructura muscular i les enzimes cel·lulars, encara que també la digestió és costosa, i les dietes d'alçada acostumen a ser deficitàries. Hi ha una gran apetència pels carbohidrats ja que ajuden a l'acclimatació al digerir-se fàcilment i gastar poc oxigen per metabolitzar-se. És per aquests motius que baixen les ganes d'ingerir greixos i proteïnes (encara que són necessaris) i augmenten les ganes de menjar dolç, ensucrant tot el que es pugui. (Figura 2). Al camp base es pot dir que 3/4 de les calories ingerides han de ser carbohidrats, 1/4 proteïnes i 1/4 de greixos. Als camps d'alçada, els greixos, ni veurel's. De totes maneres, fora de teories, l'alimentació a més de ser equilibrada per les circumstàncies especials de l'alçada, ha de ser suficient i agradable.

Encara que l'activitat a més de 6000 m és limitada, les necessitats calòriques estan al voltant de 3200 a 4000 calories al dia, essent la ració alimentària aconsellable de 2000 calories. Es dedueix, per tant, que és imprescindible, junt a una bona forma física, arribar al camp base amb un bon coixí de greix, ja que en pocs dies la pèrdua de pes és considerable als camps d'altura. És ben cert que conservar la gana i el pes són uns índexs fiables d'acclimatació.

Per aquests i altres motius és necessari una estratègia dietètica ben pensada. Distingim una alimentació durant la marxa d'aproximació amb unes necessitats de 4000 a 4500 calories diàries, on s'aprofiten els aliments autòctons. Una alimentació al camp base, el més variada possible i reparadora del catabolisme accelerat.

Al camp base és on s'aprofita per menjar i descansar, ja que a l'entar a més baixa alçada és possible una millor digestió i un "menú més selecte". I una alimenta-

ció als camps d'altura on el poc pes i la facilitat de preparació són fonamentals, i on es fan imprescindibles els preparats liofilitzats. (Les pastes precuïtes i deshidratades són les que s'empassen millor). En aquests camps d'alçada és imprescindible el gas per fondre neu, ja que l'aigua allà dalt és més important que les calories ingerides, i en lloc seu fondrem les grasses de reserva.

Totes aquestes xifres calòriques contrasten amb les 6000-7000 calories diàries que es gasten als Pirineus o als Alps, on l'alçada encara permet un esforç gran.

Els dèficits vitamínics se supleen amb preparats farmacèutics. Però l'alimentació no és solament una suma de calories, sinó que intervenen tota una sèrie de valors culturals. Des d'allà estant les necessitats i costums dels homes queden minvats, i la vida gira al voltant de l'estómac. És important evitar la monotonia en els menjars i comptar amb les preferències individuals, on un petit detall és tota una recompensa.

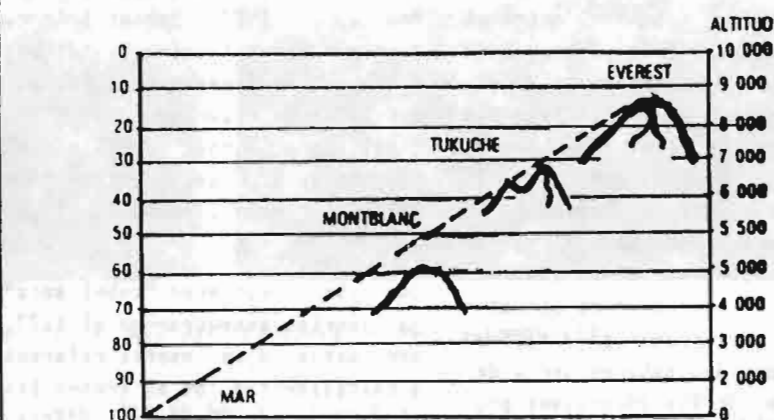
Àpat després d'una jornada a més de 6000 m.
(Camp base Tukuche Peak a 5020 m)
(Foto Arxiu Expedició Ski-Tukuche 87)

El sentit del gust es pot modificar, fins a tenir repel·lència a aliments desitjats a casa, i augmenta el gust pels condiments que ajuden a "empassar" els altres nutrients. Els gustos forts, com dolços, salats o àcids, acostumen a venir més de gust. Això es creu que es deu a la falta de saliva i ferments digestius. Per aquests motius, i per la diarrea i les rampellades habituals a l'alçada, algunes expedicions fan servir preparats de saliva artificial i enzimes digestives.

La correcta hidratació mereix una especial atenció. Les deshidratacions són fàcils, ja que les pèrdues per la suor i la respiració són molt grans i estan agreujades per la dificultat d'obtenir aigua per fusió de la neu i la disminució de la sensació de sed a causa de l'alçada. Aquestes pèrdues poden ser de 4 a 5 litres al dia. L'esforçar-se a beure de manera freqüent i evitar l'excés d'abric durant l'esforç, que faciliti la pèrdua de suor, són les principals maneres d'impedir-les. L'alpinista ha de saber que cal orinar bastantes vegades al dia, ja que en un lloc on la sed sol faltar, la diuresi és la millor manera d'adonar-se que li falta aigua al cos.

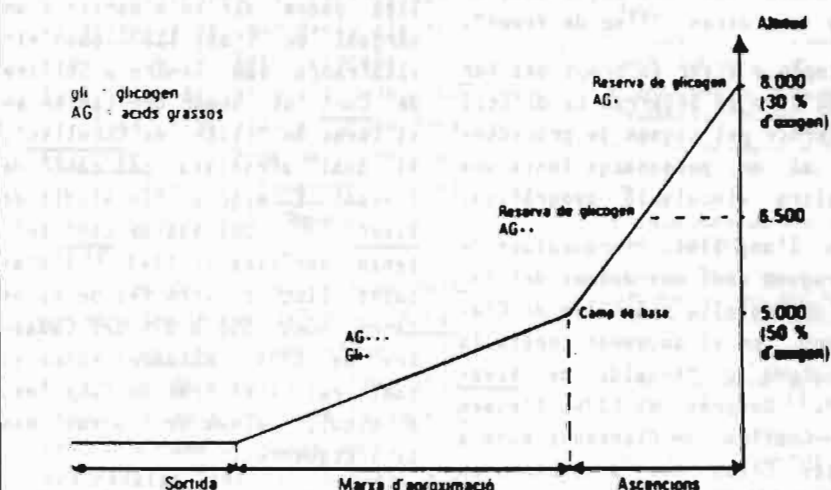
Aquest estat d'hidratació influeix de manera decisiva en el rendiment físic. La capacitat d'esforç baixa al 80 per 100 quan la pèrdua del pes corporal deguda a la deshidratació és del 2 per 100, i això clínicament correspon a una sensació de sed. Si la pèrdua és del 4 - 5 per 100 (és una deshidratació lleugera), el rendiment arriba a disminuir al 40 per 100 de la capacitat real. (Figura 3).

Esforç màxim possible comparat amb el nivell del mar

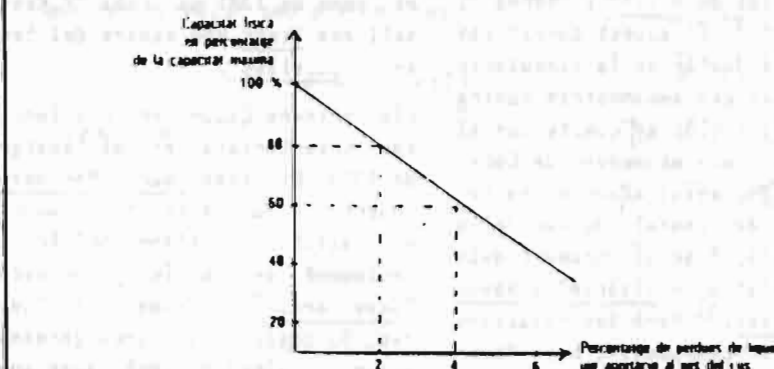
1

Consums dels substrats energètics en altitud

2

Deshidratació i rendiment

3

EL MAS DE L'ESQUERRER

Situada dins de l'antiga partida del Prat de Cubelles, entre el vell camí ral i la platja, però en el terme de Vilanova i la Geltrú, aquesta casa fortificada posseeix una de les poques torres de planta quadrada que resten al llarg de la costa de ponent. La torre antigament quedava isolada i es comunicava amb la casa per mitjà d'un petit pont situat a l'alçada del primer pis, sistema que s'emprava aleshores per a defensar-se de les incursions procedents del mar. De la fortificació només es veuen algunes espitlleres. Si gairebé no es tenen dades de la torre, en canvi es troben notícies històriques de la masia des del segle XII, de quan en deien "lloc de Viver".

El topònim Viver és propi del Berguedà i de la Segarra. És difícil discernir pel cognom de procedència si un personatge tenia una o altra vinculació geogràfica.

Quan l'any 1161, l'arquebisbe de Tarragona cedí uns delmes del terme de Montoliu a Guillem de Claramunt, en el document consta la signatura d'"Arnaldi de Vivario".¹⁾ Després, el 1174, l'esmentat Guillem de Claramunt donà a Santes Creus unes propietats en el terme del Codony, junt al riu Francolí, i al costat de les signatures de Ramon de Cubelles i d'Arnau de Tamarit, hi ha les d'"Arnaldi de Viver" i "Bernardi de Viver".²⁾ En aquest darrer cas no podem dubtar de la vinculació dels Viver amb les nostres contrades, més tenint en compte que el Claramunt era el senyor de Cubelles, i que mesos abans havia fet donació del castell de Garidells fent citació en el document dels dits "Arnaldo de Vivario" i "Ramon de Cubelles".³⁾ Però les relacions entre el Claramunt i els Viver eren ja fefaents l'any 1167, quan amb el consell de Guillem de Claramunt, així mateix senyor de Tamarit, Bernat de Viver i la seva muller Ermessenda van cedir el castell de Vespella.⁴⁾ Posterior-

ment, en un acte celebrat a Vilafranca el 1182, Bernat i Arnau de Viver foren testimonis del vasallatge de Berenguer de Tallada a Guillem de Claramunt.⁵⁾ I per finalitzar, Bernat de "Vivario" fou marmessor del testament de Guillem de Claramunt l'any 1190.⁶⁾

Que els Viver eren "cubellencs" ja podríem assegurar-ho el 1177, per mitjà d'un escrit referent a Castelldefels, on es troben les signatures de Bernat i d'Arnau junt a les de Dalmau de Cunit, Guillem de Cunit, Berenguer de Vilafranca, Berenguer d'Avinyó i Pere de Calafell.⁷⁾ I que Viver era del terme del castell de Cubelles podem dir-ho a partir d'un pergami de l'any 1197, quan els Vilafranca van vendre a Guillem de Cort un honor que tenien en el terme de "castri de Cubelles", el qual afrontava pel cantó de llevant i migdia "in alodio de Viver".⁸⁾ Del mas de Cort se'n tenen notícies el 1343,⁹⁾ i d'aquest lloc consten les peces de terra nùms. 866 a 871 del Cadastre de 1739, situades entre el camí ral i el Prat de Cubelles, o sigui, veïnes de l'actual mas de l'Esquerrer.

En el fogatge de 1365-70, s'escriptura "Pere Rogell dez viver" home espars del "benifet de sancta Caterina de Cubelles", i en el cens de 1381 es troba "P. Rosell des Viver hom espars del terme de Cubelles".

Els primers Esquerrer cubellencs són inventariats en el fogatge de 1553. Es deien Joan i Bartomeu Squerrer i habitaven en la Quadra de Gallifa. De l'any 1560 és el testament de la vídua Francesca Esquerrera, fent esment de l'hereu Bartomeu i els seus germans Antoni i Simeó,¹⁰⁾ però sabem que n'hi havia un altre, el citat Joan.¹¹⁾ L'hereu era casat amb Eufrosina¹²⁾ i junt amb el seu fill, també dit Bartomeu, fou mort el 1585 en un atac de moros

a la "casa de la torre del prat",¹³⁾ o sigui, a l'actual mas de l'Esquerrer, el qual era distint del mas on vivia "Joan Squarrer de montanya"¹⁴⁾ i de la masia on habitava l'Antoni Esquarrer i els seus fills (difunt ja el 1593), casa coneguda per mas de l'Olla,¹⁵⁾ masia de la qual sols queden les runes vora el mas Tra-der.

Després del luctuós succés, en el mas de l'Esquerrer només hi van viure Bartomeu Gassó i Bartomeu Escardó.¹⁶⁾ Però els Esquerrer continuen a Cubelles durant el segle XVII i la darrera referència d'ells és la mort d'un Antoni Escarrer en terra de moros, a l'Alger,¹⁷⁾ el 1683.

Al tombant del segle XVIII, l'any 1704, el mas d'en Escarrer era propietat de Francesc Llanusa¹⁸⁾ i després consta que hi vivien Gabriel Gil i "Faret del Mas del Escarer".¹⁹⁾ Les terres del Prat de Cubelles eren considerades inhabitables i foren adquirides pel Comú,²⁰⁾ però el "Mas d'en Escarré" persisteix en el Cadastre de 1739 i continuava a mans de "Francisco Llanussa".²¹⁾

El lloc va passar definitivament al terme de Vilanova l'any 1750. El Prat de Cubelles, on sols hi havia joncs, fou venut a particulars el 1803, mentre en el mas hi vivia Magí Llanusa,²²⁾ el qual posseïa "lo prat del Mas del Escarré", segons consta en un document del 1820.²³⁾

La restauració de la casa data del 1851. Nou anys després, la carretera fou construïda entremig dels masos de Dalt i de Baix. Aleshores el "Manso Escarrer" era de Josep Rosell i Serracan.²⁴⁾ Contra el costum del país, la masia presenta la façana de cara al Nord, tal vegada per la insalubritat deguda a la proximitat del mar. En aquesta part de la casa existeixen nou arcs que formen una gran galeria a l'alçada del primer pis. La part més moderna

Vista anterior i posterior del Mas de l'Esquerrer (Foto: V. Carbonell)

és la del cantó de mar. De fet, hi ha tres fases de construcció ben marcades: torre i cos central (s.XVI-XVII), façana (s.XIX) i la darrera fa poc.

Segons l'"Arte Heráldica" (Adarga Catalana), d'en Garma y Duran, com també Martí de Riquer, els "Esquerrer de Vilanova de Meyá" (?) eren posseïdors d'un escut on portaven "lo camper d'or tres pals de sinoble", o sigui, tres pals verds sobre fons groc. No creiem que els nostres Esquerrer tinguessin res a veure amb la noblesa, però ens preguntem d'on venia aquesta família que va donar nom a una masia en la qual no hi van viure dos segles. Per ara tots els indicis indiquen un altre Mas Esquerrer, del qual es tenen notícies en el Prat de Llobregat a les darreries del s. XV. Un Anton Esquerrer, casat amb Eulàlia Godai, vivia en un mas que antigament portava els noms de Bertran i de Godai. Aquest Esquerrer morí vers l'any 1512.²⁵⁾ Fills del matrimoni foren Bartomeu i Pere. Del primer, casat amb Margarida Macià, es perden els lligams amb el Prat a partir del 1519.²⁶⁾ El segon, casat amb Violant, continuarà la nissaga dels Esquerrer al delta del Llobregat.²⁷⁾ Un Pere Squerrer, terratinent i dedicat a la cria de bestiar, el 1540 comprava censals per valor de 45 lliures 10 sous a Miquel Plana de Cubelles i a Joan Roig de la Geltrú.²⁸⁾ Ambdós conciutadans figuren en el fogatge de 1553, com també hi consta

Joan Mir de Cunit o Vilaseca, el qual, l'any 1552 signava una àpoca o rebut a Pere Esquerrer per una quartera de blat per una pensió de censal mort.²⁹⁾ I un any abans, a instància de Pere Esquerrer s'embargava a Pere Climent de Vilanova pel que devia als hereus d'un tal Anton Llorenç, difunt.³⁰⁾ No tenim més dades. En el fogatge de 1553 es troba Pere Squerrer en el Prat de l'Hospitalet i Bartomeu Squerrer en el Prat de Sant Boi. Pere morí vers 1557.³¹⁾

La coincidència del prenom dels primers Esquerrer del Prat (Antoni i Bartomeu) amb alguns dels Esquerrer de Cubelles i les relacions "socials" de Pere Esquerrer del Prat amb persones de la nostra rodalia, ens fan sospitar que Joan i Bartomeu Squerrer de Gallifa (any 1553) eren descendents del Bartomeu desvinculat del Prat envers el 1519. És una hipòtesi que cal estudiar amb profunditat.

Viceng Carbonell

Igualada, 1989

NOTES

- 1 i 2. "Llibre Blanc" de Santes Creus, doc. núms. 101 i 101.
- 3 i 4. "J. Ma. RIUS, "Cartes de población y de franquicia", doc. núms. 150 i 122.
5. "Llibre Blanc", doc. núm. 249.
- 6 i 7. "Cartolari de Sant Cugat", docs. núms. 1182 i 1113.
8. J. ALTURO, "L'Arxiu antic de Santa Anna", doc. núm. 631. Barcelona, 1965.

9. M. LLUÏSA ORRIOLS, "Alguns aspectes de la Geltrú a la Baixa Edat Mitjana", pàgs. 30 i 49.
- 10, 11, 12, 13, 14 i 16. J. AVINYÓ, "Història de Cubelles", pàgs. 84-85, 78, 99, 98-99, 107 i 102. Cubelles, 1960.
15. "Capbreu dels castells i quadres de Cunit, Callifa i Cugat" foli 29v, 1593.
17. Albert VIRELLÀ, "La nostra mar", 1988.
18. Albert VIRELLÀ, Miscel·lània Penedesenca 1978, pàg. 207.
19. "Llibre de comptes de Rocacrespa", felis 4 i 13v, anys 1721-33.
20. S'esdevaní l'any 1733, segons GARÍ, pàg. 157.
21. Les peces del "Mas d'en Escarner" eren les núms. 831, 832, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 1646, 1647 i 1648.
22. Arxiu de can Garí de Vilanova f. 20.
23. "Costa e diari" del masover de Parellada. Arxiu Roig.
24. Arxiu de can Garí, f. 3b, any 1869.
25. J. CODINA, "Els pagesos de Provençana (984-1807)", vol. I, pàg. 390 a 491.
26. J. CODINA, ibídem, pàg. 513.
27. J. CODINA, ibídem, pàg. 524.
28. J. CODINA, ibídem, pàg. 577. Un censal era el dret a cobrar una pensió anual com a contrapartida d'un capital donat, garantit sobre uns béns immobles, semblant a la hipoteca. De fet era un préstec usuari encobert. El tipus corrent de pensió era d'un 5% i no podia passar del 10%. El censal era redimible.
29. J. CODINA, ibídem, pàg. 579. Un censal mort era el pactat irredimible.
30. J. CODINA, ibídem, pàg. 585.
31. J. CODINA, ibídem, vol. II, pàg. 45.

L'ESPELEOLOGIA (2ª part)

Les caveres neixen quan el sistema del Karst ha mort, sigui per dessecació de la hidrografia subterrània, per factors tectònics o quan la precipitació de l'aigua anyal d'un país baixa molt i de manera progressiva. Llavors l'aparell càrstic es desseca, transformant-se en un seguit de cavitats o coves.

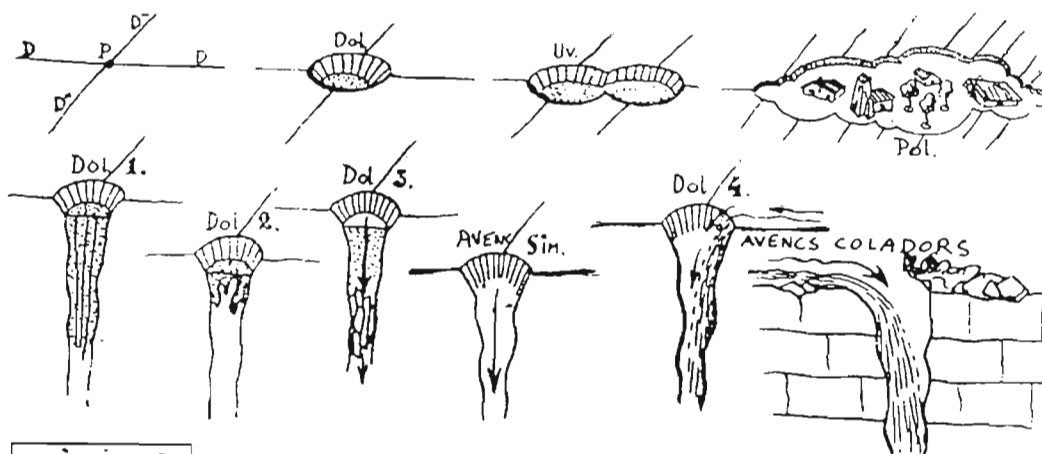
En el gràfic núm. 1 desenvolupa el sistema de DIACLASI. L'aigua penetra per un punt d'esclatxa P, creant una depressió circu-

lar com un embut, amb dipòsits de "terra rosa" (argiles) en el fons, denominada DOLINA (dol.). De la unió amb d'altres pròximes la primitiva DOLINA augmenta en la seva superfície i es crea la UVALA (uv.). Una més gran extensió d'aquesta origina la formació del POLJE (Pol.).

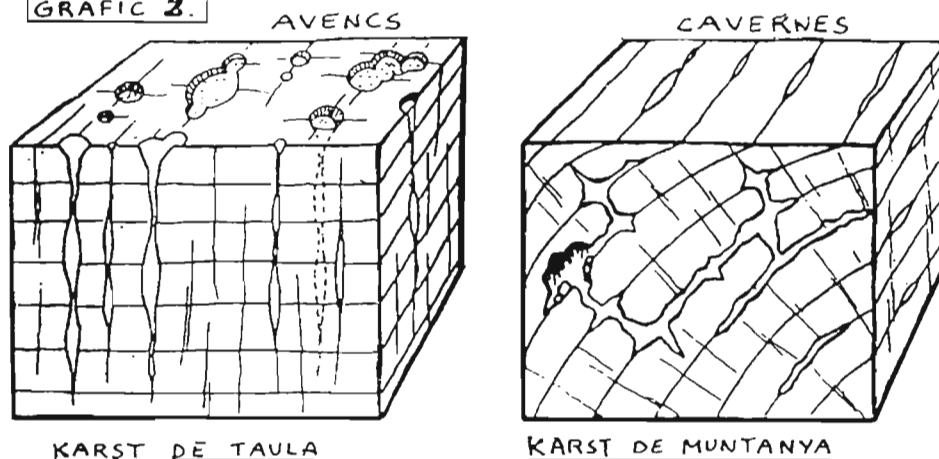
En el desenvolupament de la DOLINA en profunditat, veiem la formació d'un avenc i la d'un avenc colador si aquest es troba a la línia d'un corrent d'aigua.

L'estructura de la massa calcària és diferent en els Karst de taula o en el de muntanya. En el primer, l'aigua penetra en sentit vertical creant els avencs de gran profunditat; no passa així en el Karst de muntanya, l'erosió es desenvolupa intensament utilitzant els plans d'estratificació i diàclasi segons el que resulti de la intersecció; l'aparell càrstic resulta notablement complicat en la seva topografia, però les seves formes busquen sempre l'horitzontalitat. (Gràfic núm. 2).

GRÀFIC 1

GRÀFIC 2.

CAMPAMENT D'HIVERN-GEAM

Els passats 3, 4 i 5 de març el G.E.A.M. va organitzar el campament d'hivern a la Serra d'Ensijsa. De tots és conegut (i especialment els de la secció d'Esquí) les estranyes característiques meteorològiques d'aquest any i la falta de neu per tot el Pirineu, així que, en contrast amb el campament de l'any passat, en aquest Campament hi ha hagut absència d'activitat hivernal, tot i les dates. No va ésser necessària la utilització de piolets ni crampons, i molt menys d'esquís o estris semblants, no obstant, això no va privar que es fes activitat, especialment a la Gallina Pelada (Roca Gran de Ferrús) on es va fer una ascensió col·lectiva per la via Directa Ana (300 m U⁺) i la travessa de la Serra, des de la Creu de Ferro fins al Cap de Llitset.

També, i de forma anecdòtica, es van obrir un parell de vies curtes a la vora del lloc d'acampada.

Però el més important per un campament és la participació i les ganes de passar-s'ho bé, i cap de les dues coses no va faltar. Un total de 23 participants amb 7 tendes ens vam reunir el diumenge per anar a dinar a Sant Corneli (tot i l'absència de membres importants de la Secció, a causa de malalties i estranyes excuses). Cal destacar la participació de gent de tota la comarca i, a part de l'activitat que anava a càrrec de cada participant, cal mencionar el sopar col·lectiu de dissabte al vespre, amb una costellada i unes rondes de rom cremat, que van fer que més d'un no notés tant el fred. L'única nota negativa va ser la cua que vam trobar al tornar, a causa de la massiva jornada que van fer els skimans de Barcelona per les comarques del pirineu oriental.

Ara només esperem que el campament segueixi amb la mateixa línia d'èxit que en les dues recentis edicions.

ESCALADA-ACTIVITATS GENER-FEBRER

* PORTS DE BESEIT

Roca dreta de les Valls
1a. Integral via: "Manel Muñoz"

* SERRA D'ENSIJA

Roca Gran d'En Ferrús
Via: "Directa Ana"
Ascensió al Cap de Llitset

* TERRADEYS

Via "Color de Rosa"

* VILANOVA DE MEIÀ

Pas nou
Vies: "Amatista"
"Cabra Negra"
"Imágenes"
"Taquicardia"

* MONT-REBEI

Paret de Catalunya
Intent "Diedre Gris", fins a la reunió 6a.

* Diverses escalades a:

Can Ximet
Montserrat. Sant Benet
Garraf
La Riba
Talaia
Penyes
Facu

ESCALADA DEPORTIVA:

Garraf	{ "Neskapolita" 7a "Simple Extrem" 7b/c
La Riba	{ "Silencio se rueda" 7a/b "J'é suis désolé" 7b "Mery plexiglas" 7b/c

Aspecte parcial del Campament d'Hivern (Foto: Marcellí Ferrer P.)

La Roca Gran d'En Ferrús
- Gallina Pelada
(Foto: Marcellí Ferrer P.)

ROC GROS O ROCA DRETA DE LES VALLS PORTS DE BESEIT—VIA MANEL MUÑOZ

Ja fa temps que volíem obrir una nova via per dedicar-se-la al meu gran amic i company de corda, el Manel.

Abans d'acabar l'any (encara ens quedaven alguns dies de festa) vàrem marxar quatre companys cap al Congost de Mont-rebei. El nostre primer objectiu era obrir una via a la Paret d'Aragó, una gran muralla de més de 500 m en un paratge salvatge i desplatat des de mitja paret fins al cim.

El problema més gran era aconseguir creuar el riu que separa Catalunya i Aragó, ja que estan netejant el pantà i el nivell de l'aigua ha pujat. Volíem muntar una tirolina per travessar el congost i així aproximar-nos al peu de la paret; anàvem preparats amb un vestit de goma i unes aletes perquè l'aigua era bastant freda.

Vam fer la pista en cotxe fins on ens va permetre l'aigua, ja que cobria el camí. L'aproximació al congost és espectacular, sembla una pel·lícula d'Indiana Jones. Un cop allà ens vam adonar que el cabal de l'aigua era superior a més de 60 m d'amplada i era impossible muntar la tirolina. Vam haver de tornar enrere ja que era impossible travessar-lo. Res, que s'ha de venir en barca per obrir la via !

Desillusionats tornem cap als cotxes: un munt de cordes, material, pitons, spits que fem on anem.

Temps enrere havíem estat als Ports de Beseit repetint una via molt maca: la K.R.T. a la Roca Dreta i ens havíem fixat en l'Arc Màgic, una via molt ferma per obrir. Sense perdre temps ho decidim: ens anem al Toll del Vi-dre, un indret tan salvatge com el Congost.

Ens aturem a Tolva, comprem unes coques de carbassa i ens dirigim cap al Toll. Hem fet uns quants quilòmetres i la il·lusió d'obrir una via al nostre amic segueix endavant.

Ja és de nit quan arribem a l'Horta de Sant Joan i anem al Bar Grau. Mirem un llibre on hi ha una foto de la Tàpia i comencem a estudiar el nou itinerari.

La primera nit la passem dintre de la furgoneta, ja al Toll. Al matí ens fem uns botifarrons i uns xoricets a la brasa i arreglem el material per anar a la Tàpia. Fa un dia bastant bo; estudiem el lloc per on podem començar la via, ja que és una placa bastant llisa i vertical que ens ha de conduir al peu de la xemeneia.

Començo jo de primer de corda, poc a poc vaig agafant alçada, em passen la pistola i puc posar algun spit, un franqueig a l'esquerra i finalment una gran plataforma al peu de la xemeneia, on muntem la 1a. reunió.

El Jaume ataca la xemeneia, un pas d'espallles seguit d'un pas de Tarzan, adrenalina "a tope", finalment a la placa, una tirada molt maca per unes plaques llises fins a una petita cova on muntem una altra reunió.

El Marñelo i l'Andrès van pujant material per la tàpia i van equipant bé les reunions, tot deixant cordes fixes.

Començo el tercer llarg per un diedre molt marcat, passos d'oposició, un pas de Tarzan i, per fi, ens situem al peu de l'Arc Màgic, on munto la reunió.

El dia ja s'ha acabat, fem rappel fins a la base de la paret on tenim aigua i una mica de menjar. Tornem a la furgoneta.

Anem a Arnes a carregar les bateries de la màquina. Decidim que dos dormiran a la fonda i dos a la furgoneta, ho anirem fent a torns. Sopem a l'Horta i després anem de copes al Bar del Geperut d'Arnes, on hi ha un billar i allà hi passem l'estona.

L'endemà canviem de cordada i l'Andrés i el Marcel li donen marxa a la tàpia. La 4a. tirada és un diedre ximenea una mica descompost que ens porta a un repeu bastant bo, amb un arbre immens; l'Andrés ho ha treballat bé...

El Marñelo tira cap amunt pel mig d'un esperó bastant vertical (molta adrenalina per a superar les plaques verticals, un franqueig a l'esquerra i se situa dins la canal herbosa i descomposta; per fi la reunió en un jardí bastant maco.

Ja queda poc per arribar al cim i acabar la via del Manel. Ja s'ha fet de nit, fem rappel per la tàpia i a baix veiem que ha arribat el Joanet, el bomber del Vendrell.

L'endemà, el Joanet i el Marcel tiren cap amunt per les cordes fixes per atacar el cim. L'Andrés i el Jaume aniran per dalt per estudiar la sortida de la paret i jo em quedo al peu a fi de guiar els dos que es despenjaran per dalt.

El Joanet supera la penúltima tirada per un diedre molt marcat fins a un repeu on munta la darrera reunió. Allà hi troba el Jaume i l'Andrés, equipen la tirada de dalt, jo pujo fins a l'última reunió, probem l'última tirada que supera un desplom molt ferm i bastant potent. De l'última reunió li dediquem un "piano de cua" al Marcel, que cau per la paret grinyolant fins al Toll.

VIA OBERTA EL 7:8
DE GENER DE 1989.

ANGEL VEDO.
MARCEL MIRO.
JAUME SOLER.
JOAN SOLE.
ANDRES OLIVIER.

PRIMERA INTEGRAL :

JAUME SOLER.
JOSEP Ma. CABEZAS.
ANDRES OLIVIER.
MARCEL MIRO.
ANGEL VEDÓ.
ANTONIA GALVAN.
MARC ARBOS.
JOAN SOLE.
QUIM FONTOLA.
TONI PAZ.

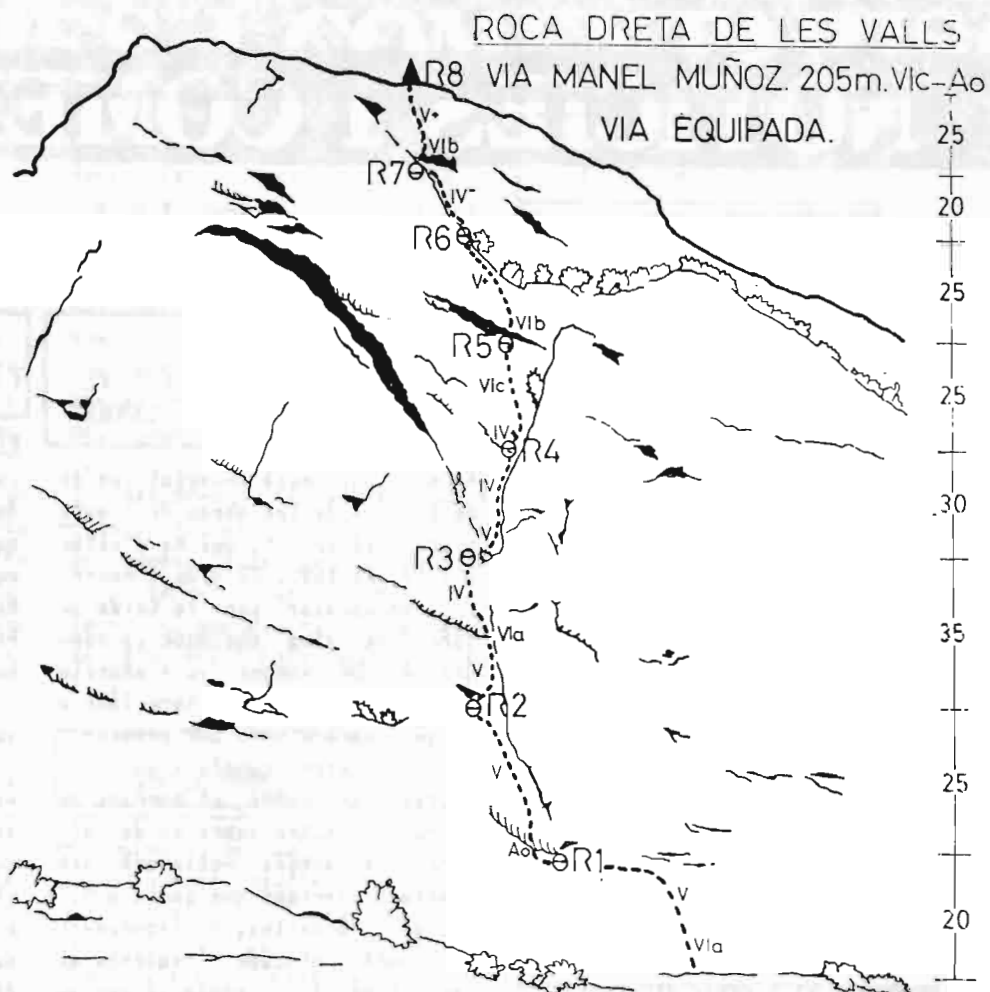
Hem vengut la paret. Se'ns han acabat els dies i haurem d'esperar uns caps de setmana per venir a fer la 1a. integral.

Per això marxem un divendres a la tarda, equitem dos llargs en el tram descompost de la paret perquè la via quedi millor. L'obra ja està acabada.

El diumenge al matí, ens ajuntem tota la penya per fer la 1a. integral, som quatre cordades, ens repartim la "foul posició" i tirem amunt. El dia ens està passant molt bé, llarg rere llarg anem guanyant alçada; la via ha quedat molt dura, algunes caigudes, i per fi el cim. Esperem els darrers i fem la baixada de nit. Ens ha cantat la "puput", per això ens ve el Joanet, que és famós amb les "puputs".

El nostre esforç ha valgut la pena, un bon sopar a l'Horta on fan uns "ternascos" del país que estan guapíssims. Anem al Bar Grau on deixem constància de la nostra activitat en el llibre, hi fem el croquis i brindem amb unes ampolles de cava.

Un bon record per a un gran amic i company de moltes experiències fermes a la muntanya.

El Manel Muñoz (†) escalant a la Talaia Gran (Montserrat) (Foto: Toni Castelló)

Angel Vedo

Membre del GEAM

NOTICIES I COMENTARIS

EL PARC NATURAL DEL MONTSEC I LES LLÚDRIES

El Parlament de Catalunya aprovà una proposició no de llei instant el govern de la Generalitat a promoure en el termini més breu possible la declaració de Parc Natural a les serralades del Montsec, per tal de preservar l'entorn ecològic, paisatgístic, arqueològic, arquitectònic, etc. d'aquella zona. Aquesta serralada és una formació muntanyosa d'uns 39 km de llargada per 5 o 6 d'amplada. La Noguera Pallaresa i la Noguera Ribagorçana la parteixen en tres sub-unitats que són, d'est a oest, el Montsec de Rulles, el Montsec d'Ares i el Montsec d'Estall.

Dins de l'apartat ecològic farem referència a la llúdria, petit mamífer carnívor de pèl vermellós fosc i molt suau, que viu a les vores dels rius. A la capçalera de la Noguera Pallaresa aquesta espècie està amenaçada per la contaminació causada per l'estació d'esquí del Pla de Beret, que no disposa de depuradora i aboca les aigües residuals directament al riu. A la Noguera Ribagorçana s'havia establert una zona protegida al Congost de Mont-rebei. Tampoc hi poden estar tranquil·les. A darreries de l'any passat es buidà la presa de Santa Anna i s'excavà part del llit destruint-los els caus. Ara s'ha realitzat una reparació a la presa de Canelles i les aigües han pujat de nivell, inundant un dels millors boscos de Catalunya i els habitatges de la colònia de llúdries. Ni protegides se salven.

AUTOPISTES, PEDRERES I ALTRES CALAMITATS DEL GARRAF

Aquest any està anunciat com el de l'inici de les obres de l'autopista del Garraf, que ha d'estar llesta el 1992. El grup d'empreses encapçalat per la Caixa de Barcelona n'ha obtingut la concessió. De moment ja s'anuncia que el trajecte de Barcelona a Sitges serà d'unes 300 pessetes. Tindrà quatre túnels i dos viaductes, un sobre el barranc de Garraf i l'altre sobre el de Vallcarca. A Sitges enllaçarà amb l'actual variant que porta a Vilanova i Cubelles, on segurament hi haurà patacades freqüents al canalitzar la circulació per un trajecte més estret. Desitjaríem equivocar-nos. De Cubelles a Comarruga tornarà a ser ample, i de peatge, naturalment.

En el darrer butlletí anunciàvem la intenció de la Diputació de Barcelona de tancar algunes pedreres del massís. De moment, i a requeriment de l'Ajuntament de Sitges, el passat mes de desembre s'ordenà el tancament d'una pedrera de UNILAND a Vallcarca, i a mig febrer s'obligà la clausura al poblat de Garraf de l'explotació EACSA, empresa que ja havia tingut problemes per desforestar mitja hectàrea de Parc Natural i construir una pista sense autorització i fora dels límits adscrits.

Per altra part l'Ajuntament de Gavà s'oposa a la construcció d'una planta transformadora d'electricitat a la Vall de Joan. Diuen que ja en tenen prou amb el pas continuat dels camions que hi porten les deixalles d'un munt de municipis perquè, a més, ara si guin cremades i empudeguin més el paratge.

EL CASTELL DE CUBELLES

El terme de Cubelles es troba documentat a partir del 977. Tenim, doncs, que ja fa més de mil anys que existeix i per tant pot commemorar dignament i amb orgull el Mil·lenari de Catalunya. El 1066 és esmentat el castell. Aquest ha passat diverses vicissituds i restauracions. Actualment passaria un xic desapercebut si no fos per la torratxa de planta semicircular de l'angle nord-est de l'edifici i el monumental escut de sobreporta de Carles de Llupià i de Vilanova, que hi fou posat en la darrera restauració dirigida pel carmelita fra Josep de la Concepció, a darreries del segle XVII.

Des d'aleshores no s'hi deuen haver fet més millores, ja que la façana es veu molt deteriorada i es diu que l'interior amenaça ruïna. A finals de l'any passat l'Ajuntament de Cubelles adquirí la propietat del castell cedida pels marquesos d'Alfarràs, descendents dels Llupià. L'operació està avaluada en uns vint milions de pessetes.

Recomanaríem als nous propietaris que en les obres de dignificació futures tinguin en compte la conservació dels vestigis més antics que han quedat de la construcció primitiva; i també molta cura de la cambra anomenada "la presó", amb els interessantíssims grafitis gravats pels captius que hi residiren. Representen galeres i forques, dos temes prou obsessius per a uns condemnats a un negre destí. A pesar de la seva ingenuïtat artística, els dibuixos tenen un gran valor històric quant a la indumentària dels personatges, les embarcacions i les armes i atuells que les acompanyen.

NOTICIES I COMENTARIS

LA CARRETERA DE LA COBERTERA

Enguany la Diputació de Tarragona iniciarà les obres de millora de la carretera IV-2126 que enllaça Calafell amb Bellvei i que popularment és anomenada la "Cobertura". En uns penyals immediats, situats més o menys a mig trajecte entre les dues poblacions, hi ha la balma que porta el nom de Cova de la Griera, on un grup d'arqueòlegs vilanovins, entre ells alguns membres de la Talaia, hi realitzaren algunes campanyes d'excavacions molt profitoses. Són curiosos els noms de Cobertura i Griera, resultants de la corrupció de "corbatera" i "graller", o sigui nius de corbs i de gralles, ocellot aquest darrer molt semblant al corb pel seu plumatge negrós, encara que amb bec i potes vermelloses. Anys enrere, quan aquesta carretera no era tan transitada, havíem vist bandades de corbs sobrevolant-la, com també en les ruïnes del castellot de la Muga on hi feien nius, oferint un aire tètric a aquell paratge. De gralles no en tenim referències.

El nou traçat travessarà algunes de les antigues pedreres de caolina o blanc d'espànya, actualment abandonades. Temps enrere hi hagué grans aldarulls quan s'intentà convertir-les en dipòsits de deixalles industrials que podien haver causat irreversibles contaminacions.

El jaciment paleontològic de Subirats

El passat desembre esclatà la gran notícia periodística: uns afeccionats a la paleontologia havien descobert un jaciment de l'era del miocè inferior en uns terrenys propers a Sant Sadurní i dins el terme de Subirats. Superficialment es recolliren ossos i altres vestigis fossilitzats pertanyents a 25 espècies de diferents animals.

Avui dia ens resulta fantasiós que en èpoques reculades habitesin aquests rodals rinoceronts, girafes, sauris i mastodonts, ja que han estat identificades restes d'aquests "animalons". Ja no ens sembla forassenyat que els sansadurninencs anomenin Muntanya del Cocodril al Pujol d'en Figueres.

I nosaltres no hi pararem compte quan passarem diverses vegades per aquest indret quan preparàvem i portàrem a cap la I Marxa Intersocial per Descripció pel març de 1974, entre Sant Sadurní i Gelida.

ARA, UNA DE COVES

A primers de febrer llegírem la notícia que quatre aficionats a l'espeleologia foren rescatats sans i estalvis després de tres hores i mitja d'haver-se extraviat dins d'una cova del terme de Sitges que porta el nom del Rat Penat.

En tot el massís del Garraf no existeix cap cova de traçat laberíntic ni un avenc amb aquest nom. No hi ha altra possibilitat sinó que es tracti de la Via del Rat Penat de l'Avenc de l'Esquerra, però aquest està situat en el terme d'Olesa de Bonesvalls. Son excessivament freqüents les relliscades geogràfiques i topòniques en el ram periodístic cada vegada que es toquen temes relacionats amb l'excursionisme o amb els sectors de muntanya catalana.

Seria convenient crear el trofeu "El Mussol Esmaperdut" o "El Borinot Esborniat" per al plumífer que la digués més grossa en el curs de l'any...

OR A LA VALL DE RIBES

Prop de Ribes de Freser hi ha les mines de Can Paloca d'on antany s'extreia mineral de ferro que era enviat a les fargues del Ripollès. Aquest jaciment, situat en les immediacions del nucli de Ventolà, per sobre les Roques Blanques, fou tancat quan la mena escassejà i no resulta rendible. El 1986 s'hi feren noves prospeccions i s'assegurà que s'havia trobat or i plom. Ara hi tornaran a gratar per a corroborar l'existència d'aquests mítics metalls. Els treballs seran fets per l'empresa sud-africana Charter Exploitations. Ens inquieten uns dubtes. Si els resultats fossin positius, ¿es portarien la mà d'obra de la Unió Sud-Africana o, per rutina, es crearia un règim d'apartheid amb els treballadors contractats del Ripollès?

FOC A LES CONTRADES PIRINENQUES

Normalment, pel mes de febrer les muntanyes dels rodals del Pirineu solen estar nevades o si més no mostren claps de neu. La sequera d'enguany ha provocat l'absència del blanc element de forma total en molts sectors i fins i tot diversos incendis en la resseca vegetació. Han cremat boscos entre Ribes de Freser i Campelles, unes 200 ha de pi roig i matolls. Unes 400 ha de matolls i herba sense valor forestal s'incendiaren prop de Pont de Suert, concretament entre Malpàs, Erill Castell i Gotarta.

El primer es diu que fou causat per espurnes despreses de cables conductors d'electricitat, i el segon per l'imprudent crema de rostolls en un dia de forta ventada. A la Vall d'Aran, prop de Viella, els bombers tingueren molta feina i lluitaren amb braó per a sufocar un incendi de grans proporcions. Un tràgic hivern en què les flames han substituït la neu, fins i tot en cotes de 1300 m a 2800 m d'altitud.

ENTORN DE LA MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ I DE REGULARITAT

Quan escric aquestes ratlles encara no s'ha celebrat l'edició de la marxa d'enguany; així doncs, podria ben ser que alguna de les consideracions que segueixen estigui fora de lloc. De totes maneres, ni que sigui per fer història, em decideixo a anar endavant.

De fet només vull fer un parell de reflexions sobre el nom de la marxa, en concret els qualificatius "orientació per descripció" i "de regularitat". Anem per parts; comencem pel primer d'ells: la marxa està definida com una marxa d'orientació per descripció. Crec que tothom estarà d'acord en acceptar que això vol dir que els marxadors han d'orientar-se (seguir el camí) interpretant la descripció que prèviament han rebut dels organitzadors. I crec que tothom també coincidirà en el fet de qualificar una de les nostres sortides de GR com això, una sortida de GR, però no pas de marxa d'orientació per descripció. La diferència, crec, està ben clara; en el GR si bé la descripció és complementària, és gairebé prescindible car el camí normalment està ben senyalitzat (o hauria d'estar-ho).

Ara bé, a l'última edició de la marxa van haver-hi llargs trams on la descripció no és que fos prescindible, és que era totalment innecessària. Es podien recórrer simplement vigilant les marques verdes i vermelles de l'organització!. Estic d'acord que hi hagi marques de confirmació situades uns quants metres després de passar una cruïlla, per exemple; o bé en algun tram de difícil descripció, però considero que sempre han de tenir un paper totalment secundari i mai han de ser l'element principal a l'hora d'orientar-se.

Per altra banda, penso que l'atractiu principal d'una marxa d'aquestes característiques rau precisament en el repte de saber orientar-se mitjançant únicament la descripció i també, està clar, en la possibilitat d'equivocar-se. Si no és així, la marxa queda reduïda a una sortida tipus GR, que sense ser ni millor ni pitjor, ja hem vist que és tota una altra cosa.

Passem ara a analitzar l'altre qualificatiu de la marxa, la regularitat. Hi ha un punt del reglament de la marxa que diu que en cas d'empatar a punts dos marxadors s'haurà de mirar el nombre de zeros que ha fet cadascun; aquell que n'hagi fet més serà guanyador. A continuació intentaré raonar que aquesta manera de desempatar és premiar la irregularitat i que consegüentment està en contradicció amb el qualificatiu de la marxa.

Crec que amb un exemple s'entendrà millor: Imaginem-nos dos estudiants, A i B, que s'han examinat dels dos examens parcials d'una assignatura. Imaginem-nos que l'estudiant A treu un 10 del primer examen i zero del segon; en canvi l'estudiant B treu 5 i 5. És evident que ambdós estudiants tenen de nota mitjana un 5; ara bé, quin d'ells és més regular? Em sembla que no cal ser cap expert per veure que l'estudiant B és el més regular i, evidentment, l'únic que aprovaria l'assignatura.

En canvi, segons l'article esmentat del reglament de la marxa, l'estudiant beneficiat seria l'A, car ell ha fet un zero, que en aquest cas és treure un 10, i en canvi l'altre no n'ha tret cap!

Això que en aquest cas senzill està clar, potser en d'altres no ho sigui tant; per aquesta raó els matemàtics han buscat la manera de "quantificar" la "irregularitat" d'un resultat. No és la meua intenció explicar ací la manera de fer-ho, només dir que la funció que s'ha de calcular s'anomena, precisament, "desviació típica" i que a l'exemple dels estudiants valdria per a l'estudiant A : 5, i per al B : 0. L'estudiant A està molt més "desviat" que no pas el B.

No voldria que s'interpretesin aquests comentaris com una crítica a l'organització de la marxa que per altra banda considero excellent, però sí que servissin, potser, per intentar millorar-la. I res més.

Vilanova i la Geltrú, març 1989

Agustí Poch i Parés

P.D.

S'ha de reconèixer que enguany el nombre de marques ha disminuït, però crec que encara n'hi ha més que no cal. Feu-me cas, no feu servir tant l'esprai; la capa d'ozó us ho agrairà !

CAVAS

Ferret

GUARDIOLA DE FONT-RUBÍ

MAS DE 8000 TITULOS EN VHS

Francesc Macià, n.º 79, esquín. Doctor Fleming. Vilanova i la Geltrú

T.V.

ORDENADORES

VIDEOS

MONITORES

vian V

esports

Providencia, 29 ☎ 8939770

VILANOVA I LA GELTRÚ

VILANOVA I LA GELTRÚ 08800
RBLA.SAMA 23 BIS 2
RAMON FALCO CASAS

LA QUALITAT

SUPERMERCATS * SEGUR DE CALAFELL